

எலிக்கறிக்கு மவுசு

**‘நறுக்’
வரிகள்**

செல்பேசி

குறுஞ்செய்தியில் வந்த
‘நறுக்’ வரிகள்:

“இன்றைய (அ) லட்சியம்!
நாளைய (ஏ) மாற்றம்!!
அவரவர் வாழ்க்கை
அவரவர் கையில்...”

- பிருந்தா ரமணி,
மதுரை.

வியட்நாம் நாட்டில்
எலிக்கறி உணவுக்கு அமோக
மவுசு. இங்கு தினமும் ஒரு
லட்சம் கிலோ வரையில்
எலிக்கறி விற்பனையாகிறது.
கிலோ விலை 50 ரூபாய்.

- மு. பெரியசாமி, விட்டுக்கட்டி.

சிந்தனை மொழி

திருநெல்வேலி மாவட்ட
வேலை வாய்ப்பகத்தில் எழுதியுள்ள
பொன்மொழி:

“படிக்கிறவன் சிந்திக்கிறான்;
சிந்திக்கிறவன்
முன்னேறுகிறான்.”

- வெள்ளானைக்கோட்டை
பா. இசக்கிமுத்து.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

விடவே விடாது

1

“பார்ப்பது, பேசுவது அதாவது ஒளி, ஒலி என்னும் இரண்டும்தான்
உயிர்களுக்கே ஆதாரம்.

இதில் ஒளிகூட பிரதானமில்லை. ஒலியே பிரதானம். இந்த
ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

ஒலியைக் கொண்டதுதான் நாம் பேசும் மொழிகள் மற்றும் உச்சரிக்கும் மந்திரங்கள்!

மந்திரங்களில் சில விசேஷ ஒலியமைப்பு நிறைந்த மந்திரங்கள் உண்டு. இவை ஆவிகளை வசப்படுத்தி இழுத்து வருபவை.

இந்த மந்திரங்களில் தேர்ந்தவர்கள் சில புத்த பிட்சுக்கள்!"

பால்டால்!

காவும்ரத்தின் ஸ்ரீநகருக்கு எண்பது கிலோ மீட்டரில் இருக்கும் ஒரு சிறிய ஊர்.

அதற்காக நமது பச்சப்பட்டி, புளியம்பட்டிகளை உதாரணமாக சொல்ல முடியாது.

வானத்துக்கே ஓட்டடை அடிக்கக் கிளம்பிவிட்டது போன்ற ஆல்பைன் மரங்கள், நானும் கொஞ்சம் முயற்சிக்கிறேனே என்கிற மாதிரி காற்றிலாடும் யுகலிப்டஸ்- இவைகளுக்கு நடுவே பச்சைப்பசேல்தனமாக கண்ணடித்துக் கொண்டிருந்தது.

இமய மலைச்சாரலின் ஒரு சின்னத் துண்டுப் பகுதிதான் பால்டால். எனவே, தூங்கு மூஞ்சித்தனமாய் பல மலைக்குன்றுகள் பனிக்கட்டிகளால் நெய்த போர்வையையும் சேர்த்தே போர்த்தி இருந்தன.

சூரியனாகப்பட்டவன் சென்னையில் நம்மையெல்லாம் பெண்டு கழட்டுகிற மாதிரி அங்கே செயல்பட முடிவதில்லை.

எனவே, அவனும் சோர்வாக தன்னால் ஆட்டி வைக்கப்பட முடியாத அந்த ஊரில் பேருக்கு வெளிச்சத்தை பெய்து கொண்டிருந்தான்.

அந்தப் பசுமையான பிராந்தியத்தில் வளைவான தார்ச் சாலைகளும் நல்ல அழகு!

இந்திய மண்ணாக இருந்தாலும், உலகைச் சேர்ந்த சுற்றுலா

பயணிகள் வந்து போகும் இடமாயிற்றே...! எனவே, சாலைகள் சுத்தமாக- மேடு பள்ளம் இல்லாமல் இருந்தன.

அதிலும் பால்டாலில் இருந்து லடாக் நோக்கிச் செல்லும் மலைப்பாதை ஏதோ சொர்க்கத்துக்கு செல்லும் பாதை போல இருந்தது.

அதில்தான் தொழிலதிபர் அருணாச்சலாவின் காரும் சிறிக்கொண்டிருந்தது.

ஊரும், காடும் அழகாக இருந்து என்ன பிரயோஜனம்?

அருணாச்சலாவைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. வருஷம் 300 கோடி ரூபாய்க்கு ஏற்றுமதி மட்டுமே செய்யும் பெரிய 'மிசினஸ் மேக்னட்'.

மாதமானால் 2,400 பேர் அவர் கையால் சம்பளம் வாங்குகிறார்கள்.

மத்திய அரசிலிருந்து மாநில அரசு வரை பலரும் அவர் பாக்கெட்டில்... ஏதாவது ஒரு செய்தியில் அடிக்கடி இடம் பிடித்துக்கொண்டே இருப்பவர்.

நிறைய எச்.ஆர்.டி. மேனேஜர்கள், 'எங்கள் ரோல் மாடல் மிஸ்டர் அருணாச்சலாதான்' என்று கூறி இருக்கிறார்கள்.

ஒரு பிரபல நடிகர்கூட அருணாச்சலாவை அப்படியே 'இமிடேட்' செய்து நடத்து மத்திய அரசின் சிறந்த நடிகருக்கான விருதே வாங்கிவிட்டார்.

அப்படிப்பட்ட அருணாச்சலாவையும் ஒரு கவலை கவ்விக்கொண்டிருந்தது.

அதன் எதிரொலிதான் அவரது தாடை முடிகள்!

ஒரு கருத்தரங்கில் கலந்துகொள்ள டெல்லி வந்தபோது மொழுமொழுவென்று சவரம் செய்த திலீப்குமார் போலத்தான்

இருந்தார்.

கருத்தாய்க்க முடிந்து அவரது பி.ஏ. கார்த்திகேயன் காதைக் கடித்த பிறகுதான் இப்படி ஆகிவிட்டார்.

கார்த்திகேயன் காரின் முன் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தான். கருக்குன் அருணாச்சலா இருப்பது தெரியக்கூடாது என்பதற்காக கார் கண்ணாடிகளுக்கு 'கூல் பிளிம்' ஒட்டப்பட்டிருந்தது.

ஆனால், உள்ளே இருந்து வெளியே பார்வை ஊடுருவ முடிந்தது. அவனும் அமைதியாக ஊடுருவியபடியே வந்தான். அருணாச்சலா நன் 'லேப்டாப்' பில் கணக்கு வழக்கு பார்த்தபடியே வந்துகொண்டிருந்தார். அருகில் 'தேவதாஸ்' பட சி.டி. கிடந்தது. அவ்வப்போது அதன் பாடல்களால் காதையும் நனைத்துக்கொண்டார். ஞாபகமாக செல்போனை 'ஆப்' செய்து வைத்திருந்தார்.

கார் சீறிக்கொண்டே இருந்தது.

ஏனோ அந்த மலைப்பாதையில் கைப்பிடிச்சவரே இல்லை. அதுதான் ஸ்ரீநகர் பாணி என்று யாரோ சொன்னது ஞாபகத்தில் வந்தது. விழுந்தால் அதலபாதாளம்தான். ஜன்னல் கண்ணாடி வழியாக எட்டிப் பார்த்த அருணாச்சலாவுக்கு கொஞ்சம் வயிற்றைக் கலக்கியது.

டிரைவரைப் பார்த்தார். மொய்தீன் என்று பெயர். ஸ்ரீநகரைச் சேர்ந்தவன். 6 அடி உயரம், கருடன் மூக்கு, 'டிரீம்' செய்த தாடி இவையனுடைய காவ்ஸ்ரீத்தைச் சேர்ந்தவன். மலைப்பாதைகளில் ஒட்டிப் பழக்கப்பட்டவன் என்று அவனைப் பிடித்திருந்தார்கள். விரைப்பாக காரைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தான்.

அருணாச்சலா, கார்த்திகேயனைக் கூப்பிட்டார்.

"கார்த்தி...."

"சார்..."

"என்னய்யா இது... ரோடு ரொம்ப பயங்கரமா இருக்குதே...?"

"ஆமாம் சார்..."

"நீ ஆமோதிக்கறதுக்காக நான் ஆதங்கப்படலை. இந்த டிரைவர் லடாக் வரை ஜாக்கிரதையா ஓட்டுவானா?"

"ரொம்ப அனுபவசாலி சார்... ஒரு பிரச்சினையும் வராது."

"ஏதுக்கும் மெதுவாவே போகச் செல்லு"

"ஓ.கே. சார்"

"ஆமா எப்ப போய்ச் சேருவோம். எதாவது ஐடியா இருக்கா...?"

"அதிகாலை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் போயிடலாம் சார். இங்க அஞ்சு மணிக்கெல்லாம் விடிஞ்சிடுது. அதோட அப்ப போனாதான் அந்த பிட்சுவைப் பார்க்க முடியும்."

"ஏன்... கொஞ்சம் தாமதமா போனா பார்க்க முடியாதா?"

"இல்ல சார்... காலையில் அஞ்சு மணியில் இருந்து ஆறு மணி வரைதான் அவர் குகையைவிட்டு வெளியே வருவார். அப்ப சந்திச்சாதான் உண்டு. அதுக்குப் பிறகு குகைக்குள்ளே போய்டுவார்..."

"நாமளும் குகையிலேயே போய் பார்ப்போமே?"

"இல்ல சார்... அப்படியெல்லாம் குகைக்குள்ளே போய்விட முடியாது. அந்த பிட்சு தியானத்துல உக்காந்துட்டா, கடவுளே வந்தாலும் கலையமாட்டார்னு சொன்னாங்க."

"என்னய்யா, என்னென்னவோ சொல்றே... இதுக்குத்தான் நான் இந்த மாதிரி விஷயங்கள்ல எல்லாம் இறங்கறதே இல்லை. பேசாம நம்ம ஜி.எம்.யையே அனுப்பி இருக்கலாம்..."

"அப்படி இல்ல சார்... ஜி.எம். நம்ம காரியத்தை முடிக்கவே"

முடியாது."

"இந்த சதாசிவம் ஒரு கிறுக்கன்யா... இவன் செத்ததால இப்படி புத்த பிட்சுவையெல்லாம் தேடிப்போக வேண்டியிருக்கு. ஹலம்! சலித்துக்கொண்டார் அருணாச்சலா."

2

"இமாலய மலை வெளிகளில் 'லே'வையொட்டி 'ஷிகாரா' என்று ஒரு மலை இருக்கிறது. அசப்பில் மண்டை ஓடு போலவே இருக்கும். இந்த உலகை ஆட்டுவிக்க விரும்பும் துர்தேவதைகளின் வாசஸ்தலமாக அது கருதப்படுகிறது."

இந்த மலையின் பக்கம் மிகத்துணிச்சலாக செல்லக்கூடியவர்கள் சில புத்தபிட்சுகள் மட்டுமே.

மிகவும் கொடிய ஆசார முறைகளையுடைய இந்த பிட்சுகள் தங்கள் யோக பராக்கிரமங்களால் உயிரின் ரகசியத்தையே தெரிந்து வைத்திருப்பவர்கள்.

இவர்களின் கண்களுக்கு அந்த துர்தேவதைகள் தெரியும் என்பதோடு, அவை இவர்கள் இடும் கட்டளைக்கு ஏற்ப செயல்படும் என்பதும் நம்ப முடியாத உண்மைகளாகும்!"

மாவுப் பையை உதறின மாதிரி பனி மழை பெய்து கொண்டிருந்தது.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பச்சையாகவோ, கறுப்பாகவோ ஒரு விஷயத்தைக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் பனிப் படுக்கை. நடுக்கும் குளிரும் ஒரு ராணுவ அணிவகுப்பே நடத்திக்கொண்டிருந்தது.

அதிசயமாக 'ஷிகாரா' என்னும் ஒரே ஒரு குன்றுப் பகுதி மட்டும் துளி கூட பனியால் ஆக்கிரமிக்கப்படாமல் வெறும் கல்குன்றாய் தனியாகத் தெரிந்தது.

அதன் பருத்த ஒரு பாறை மேல் ஒரு கிழட்டுக் கழுகு. அதன் கழுத்தில் துளி கூட முடி இல்லை. கழுத்தும் கிட்டத்தட்ட ஒரு சாணுக்கு ஒரு கைப்பிடிக்குள் அடங்கிவிட்ட அரக்கு நிற இரும்புத்துண்டு போல இருந்தது.

அது யாருக்கோ காத்திருப்பது போலத் தெரிந்தது. குறிப்பிட்ட ஒரு திசையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

அந்த பனிமலைக் காட்டில் ஒரு ஜீப் ஓடி இருக்கிறது என்பதற்கு அடையாளமாய் டயர் சக்கரங்கள் உழுது போட்டது போல ஒரு பாதைக்கீறல்.

அதன் மேல் ராணுவத்தின் எல்லைப் பாதுகாப்புப் படையினரின் 'டிரக்' ஒன்று நெடுந்தொலைவில் வந்தபடி இருந்தது.

நெருங்க நெருங்கத்தான் அதில் இருபதுக்கு மேல் வீரர்கள் இருப்பதும், நடுநாயகமாய் ஒருவர் மட்டும் 'மெஷின்கள்'னுடன் 'டிரக்'கின் நடுமுதுவில் நிற்குகொண்டிருப்பதும் தெரிந்தது.

அந்த 'டிரக்'கும், அதே குன்றுப் பக்கமாக வரவும் சற்று வேகம் எடுத்தது. அந்த வேகம் தாளாமல் நாலாப்புறமும் பனிக்கட்டிகள் உடைந்து சிதறி, ஒரு வெள்ளைப் புகை மூட்டத்தையே தற்காலிகமாக உருவாக்கிக் காட்டின.

'டிரக்' வேகமெடுக்கும் நேரம் அந்த 'டிரக்'கில் உள்ள வீரர்கள் ஒருவித அச்சத்துடன் அந்த மலையைப் பார்த்தார்கள். சிலர் சிரித்தார்கள்.

இந்தியில் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

"இந்த ஷிகாரா மலையில்தான் எல்லா துர்ஆத்மாக்களும் குடி இருக்குன்னு சொல்றதை என்னால் நம்ப முடியலை..." என்றார் மேஜர்சந்தர்பால்.

"அப்படியா... அப்படின்னா இறங்கி அந்த மலை மேல் ஏறி ஒரு கல்லை எடுத்துக்கிட்டு வர தைரியம் இருக்கா, உனக்கு?"

பிரதாப் என்பவர் திருப்பிக் கேட்டார்.

"கல் என்ன... விட்டா ஒரு மூட்டை மணலே கூட அள்ளிக்கிட்டு வந்துடுவேன்..."

"மூட்டையெல்லாம் எதுக்கு... ஒரு கல்துண்டு, ஒரே ஒரு கல்துண்டு போதும் மேஜர் சந்தர்ப்பால்."

"ஓ.கே. 'டிரக்'கை நிறுத்துங்க... நாமெல்லாம் பாகிஸ்தானோட துப்பாக்கிகளுக்கே பயப்படாதவங்க. இந்த மலைக்குன்றைப் பார்த்து பயப்படறது கேவலம்."

'டிரக்' நின்றது. மேஜர் சந்தர்ப்பால் கீழே குதித்தார்.

"வேண்டாம் மேஜர்... அங்க போன யாரும் திரும்ப கீழே இறங்கினதே இல்லை"- என்றார் பிரகாஷ் என்பவர்.

"நோ... ஐ வான்ட் டு கோ... பனியே இல்லாத இந்த குன்றுல ஒரு 'டென்ட்' போட்டு ஒரு 'டெலஸ்கோபிக் வீயூ' கட்டடத்தையே கட்டலாம். அவசியப்பட்டா இந்த ஜோனுக்கு தேவையான உணவைச் சமைக்க ஒரு கேன்டீன் கூட இங்கே அமைக்கலாம்."

"இப்படி பல திட்டங்களை ஏற்கெனவே பிரிகேடியர் ஒருத்தர் போட்டார். ஆனால், அந்த மலை மேல ஏறின அவர் திரும்ப வரவேயில்லை. நாம அவரோட நினைவுநாளை அனுஷ்டிச்சுகிட்டுதான் இருக்கோம் மேஜர்."

"பிரிகேடியர், கர்னல்னு நீங்க யாரைப் பத்திச் சொன்னாலும் ஐ டோன்ட் கோர். நான் சந்தர்ப்பால். என் வழி தனி வழி..."

"வேண்டாம். நாம இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ள 'லே கேம்ப'புல இருந்தாகணும். கர்னல் ராம்நாயக்கோட 'பேர்வெல் பார்ட்டி' நமக்காக காத்துகிட்டுருக்கு. விசேஷமாக அதுல டெல்லி 'கேபரே டான்சர்' ஷில்பாவோட டான்சும் இருக்கு..."

"கூடாயமா அதுல கலந்துக்கறோம். அப்படி கலந்துக்கும்போது என் கைல நீங்க மிரட்டலா சொன்ன இந்த ஷிகாரா மலையோட

கல் ஒண்ணாவது இருந்தாத்தானே எனக்கு பெருமை...?"

மேஜர் சந்தர்ப்பால் தான் ஒரு விடாக்கண்டன் என்கிற மாதிரி பேசிவிட்டு நடந்தார். 'டிரக்'கிலுள்ள வீரர்கள் விதிப்படி பார்த்தார்கள்.

ராணுவ வீரர்களுக்கு மலை ஏறுவது என்பது ஒரு கண்ணடக்காய் விஷயம். அதிலும் சந்தர்ப்பால் அந்தப் பனி மலையில் ஆக்கிலுள் பற்றிக் கவலைப்படாமல் பல சிகரங்களின் உச்சியைத் தொட்டு, அங்கே நம் தேசியக் கொடியை பறக்கவிட்டு மகிழ்ந்தவர்.

எனவே, விறுவிறுவென்று தாவிக்குதித்து மேலேறினார். அந்த பாறைக் கழுகும் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தது. நடுநடுவே பாறைகள் அவரை மறைத்தன. அந்தப் பாறைகளின் மேல் ஏறி திரும்பிப் பார்த்தார். இரு கைகளையும் ஆகாசத்திற்கு உயர்த்தி உற்சாகத்தை பதிவு செய்துகொண்டார்.

சில இடங்களில் பாறைகளுக்கு நடுவில் மண்வாகு மிக ஈரமாக சேறு போல இருந்தது. அதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே நடந்தார்.

பாறைகளில் எல்லாம் கூட உப்பு பூத்திருந்தது. பனிகூட்டி உறையாமல் கரைந்துவிட, அந்த இடத்தின் மண்ணில் ஏதோ அமிலச்சத்து இருக்க வேண்டும் என்று புத்தியில் ஒரு கவுளி சொல்லிற்று.

ஆனால், இதை ஆராயாமல் இந்த ஷிகாராவை ஆவிகளின் சாம்ராஜ்ஜியமாக ஆக்கிவிட்டார்களே என்று ஒரு மெல்லிய கோபமும் அவருக்குள் கணன்றது.

ஒரு பாறை மேல் நிற்குகொண்டு அதை எதிரொலித்தார். "மேஜர் பிரதாப்- பிரிகேடியர் பிரகாஷ்- சோல்ஜர்ஸ், இங்க எந்த அதிசயமும் இல்லை... இங்க நம்ப எண்ணெய் வள ஆராய்ச்சிக்காரங்க வந்து ஆராய்ஞ்சா பெட்ரோல் கிடைக்கலாம்... நீங்க எல்லாம் தப்பா புரிஞ்சுகிட்டு இருக்கீங்க..."

வாய்க்கு பக்கத்தில் இரு கைகளை அடைத்து ஒரு கவலோடு

அவர் கத்தியது மிக மிக தேய்ந்து, 'டிரக்'கில் இருப்பவர்களைப் போய் சேர்ந்தது. அவரால் பிரிகேடியர் பிரகாஷ் என்று அழைக்கப்பட்டவர் 'டிரக்'கிலிருந்து ஒரு டெலஸ்கோப்பை எடுத்து கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டு சந்தர்ப்பத்தை கவனிக்க ஆரம்பித்தார்.

விரல்நுனிகள் லென்ஸை ஒடுக்கி தூரப்புள்ளியாய் தெரிந்தவரை சமீபமாக்கி விஸ்தரித்துக் காட்டத் தொடங்கியது, அது. அதே சமயம் பிரகாஷின் அந்த கூரிய பார்வையில் சந்தர்ப்பாலின் தலைக்கு மேலே கறுப்பாக புகை போல சில உருவங்கள் பறக்கின்ற மாதிரியும் இருந்தது.

"மைகாட்..." பிரகாஷ் உதடிமீண்டும் பதறின.

"என்ன மிஸ்டர் பிரகாஷ்...?"- மேஜர் பிரதாப் அருகே இருந்துகொண்டு கேட்டார்.

"ஒண்ணுமில்ல... கறுப்பா சில உருவங்க மேஜர் சந்தர்ப்பால் தலைக்கு மேல் வவ்வால் மாதிரி பறந்துகிட்டு இருக்கு பிரதாப்..."

"கொண்டாங்க..."- பிரதாப் அந்த டெலஸ்கோப்பை வாங்கிப் பார்த்தார். அவர் பார்த்தபோது பாறை மேல் நின்றுகொண்டிருந்த சந்தர்ப்பத்தைக் காணவில்லை. கறுப்பு உருவங்களும் தெரியவில்லை.

"ஏன் பிரகாஷ்... சந்தர்ப்பாலையே இப்ப பார்க்க முடியலையே...?"

"அங்கதானே நின்னுக்கிடிருந்தாரு...?"

"இல்லையே... பாருங்க..."

டெலஸ்கோப் திரும்ப கை மாறியது. பாறைதான் தெரிந்தது. அதே நேரம் வானவெளியில் யாரோ அவசரமாகக் கூப்பிட்ட மாதிரி திழுதிழுவென்று கருமேகக் கூட்டம் வரத் தொடங்கி- ஒரு மின்னல் சவுக்கும் சொடேர் என்றது.

"ஓ... திஸ் இஸ் மான்குன் ரைன். இவ்வளவு அடர்த்தியா வந்தா மழை ரொம்ப பலமாக இருக்கும்னு அர்த்தம். இப்ப பார்த்து இந்த ஆள்வேற போய்த் தொலைஞ்சுட்டாரே...?"

பிரகாஷ் பதற- மழையும் திடமான நீர்ச் சொட்டுகளாக தரை இறங்கி- மொத்தமாக அவர்களை ஆக்கிரமிக்கப் பார்த்தது

"சார்... இனியும் இங்க இருக்கறது ஆபத்து... நிலச்சரிவு ஏற்பட்டா பனி நம்மை அப்படியே மூடிடும்..."

"ஓ.கே. கிளம்புங்க... கமான் குவிக்!"

அவர்கள் திரும்பவும் 'டிரக்'கினுள் அடங்க- 'டிரக்' அங்கிருந்து மீண்டும் சிறத் தொடங்கியது. பிரதாப் சொன்னது போலவே நூறு யானைகள் நேருக்கு நேர் மோதிக்கொண்ட மாதிரியொரு இடி சப்தம். மின்னல் ஒன்று ஒரு பனி மேல் சட்டிபோல் இறங்க- அப்படியே ஒரு ராட்சஸப் பாளம் பெயர்ந்து சரிய, ஓடும் 'டிரக்'கின் பின்புறம் திபுதிபுவென்று பனிக்கட்டிகள் ஓடி வந்து விழுந்து குவிந்தன.

அவர்கள் அத்தனை பேர் கண்களும் கூட முட்டை போல அகண்டு போயின.

"சந்தர்ப்பால் அவசரப்பட்டுட்டார்... நாம அவரை இழந்துட்டோம்..."

'டிரக்'கினுள் பிரதாப் கைகளைக் குத்திக்கொண்டார்! 'டிரக்'கும் முடிந்த வேகத்தில் இருந்தது. பல இடங்களில் பனிப் பாளங்களின் மேல் ஏறி அப்படியே ஆழ அமிழ்ந்து சேற்றில் சிக்கிக்கொண்ட மாதிரி பற்றுதல் இன்றிச் சுழன்று- பின் எப்படியோ 'கிரிப்' கிடைத்து உருண்டது.

ஏறத்தாழ ஒரு பத்து கிலோ மீட்டர் தூரம் வரை வந்த பிறகு ஓரளவு சமதளத்தை அடைந்து- நிலப்பரப்பும், அங்கங்கே புற்களோடு கண்ணில்பட்டது.

'டிரக்'கை நிறுத்தச் சொல்லிவிட்டு திரும்பிப் பார்த்தபோது,

ஷிகாரா மலையே தெரியாதபடி மழை மேகங்கள் அதை மூடியிருந்தன.

எல்லோரும் அமிலத்தைச் சப்பினது போன்ற முகபாவங்களில் இருக்க- சந்தர்பாலுக்காக 'ஜீசஸ்' என்றபடி சிலுவை போட்டுக்கொண்டான் 'டிரக்' டிரைவர்.

ஆனாலும் நிசப்தம்!

"இன்னிக்கு நடக்கப்போறது 'பேர்வெல் பார்ட்டி' இல்ல, சந்தர்பாலுக்கான நினைவாஞ்சலி கூட்டம். கமாண்டர் நம்மனை எல்லாம் காச்சி எடுக்கப் போறாரு. என் 'ரெக்கார்டு'ல ஒரு கரும்புள்ளியும் விழப்போகுது."

பிரதாப் குரலில் வருத்தம் நசுக்கிக்கொண்டு வெளிப்பட்ட போது, அவர்கள் காதில் சன்னமாக ஒரு கொரட்டுச் சப்தம்.

சப்தம் வந்த திக்குில் எல்லோர் பார்வையும் திரும்பியது. புத்த பிட்சு ஒருவர் தன் இடக்கரத்தில் பிட்சுகள் பூஜை செய்யும் கவணகல் போல கழுற்றிச் சப்தமெழுப்பும் கொரட்டுக் குச்சி ஒன்றைப் பிடித்து, அதை கழுற்றியபடியே நடந்துகொண்டிருந்தார்.

அந்நுவான பனிமலைக் காட்டில்- கழுத்தை வளைத்துக் கட்டியிருந்த காவி வேட்டியோடும், மொட்டைத் தலையோடும் அவர் இருந்தார்.

அந்த மலைக்காட்டில் அங்கும், இங்குமாக புத்த பிட்சுகளின் ஆன்மாலயங்கள் உண்டு. சீன பாணியிலான கூம்புக் கூரையோடு கூடிய புத்தர் கோவில்களும், பிட்சுகள் தங்கும் விகாரங்களும் கூட சில இடங்களில் இருந்தன.

பிட்சுகளும் ஏகாந்தமாய் மலைச் சித்தர்கள் போல குளிரோ, மழையோ எங்களுக்கு ஒரு பொருட்டே இல்லை என்கிற மாதிரி திரிவார்கள்...

இதெல்லாம் அங்கே காவலில் இருக்கும் ஜவான்களுக்கு புதியதே அல்ல. இருந்தாலும் மழை வளைத்துப் பிடித்திருக்கும்

ஷிகாரா குன்று நோக்கி அந்த பிட்சு நடந்து செல்வது, 'டிரக்'இல் இருக்கும் வீரர்கள் மனதில் ஆச்சரியத்தையும், கிலியையும் மூட்டின.

பார்த்துக்கொண்டே நின்றார்கள்.

அந்த பிட்சுவும் ஒரு கட்டத்தில் கண்களைவிட்டு மறைந்து விட்டார்.

'டிரக்' மீண்டும் புறப்பட்டது!

3

எரிக்ப் வான் பானிசன் என்று ஒரு மேல்நாட்டுக்காரர். இவரது ஆய்வுகள் மிக விநோதமானவை. இவரது கண்டுபிடிப்பில் அமெரிக்காவும், ஐரோப்பாவும் அரண்டு போயிருக்கின்றன என்றால் மிகையே இல்லை.

பானிசன், பூமியில் மட்டுமே உயிரினங்கள் இருப்பதாக ஆய்வாளர்கள் நம்பிக்கொண்டு இருப்பதை மறுக்கிறார்.

நம்மால் அறியப்படாத உலகங்களும் பிரபஞ்ச வெளியில் இருக்கின்றன என்பது அவர் கருத்து. ஒரு வயல்வெளியில் மூன்று கால்களையுடைய பறக்கும் தட்டுகள் இறங்கியதன் தடயங்கள் புகைப்படமாகவே எடுக்கப்பட்டு, அவரால் வெளியிடப்பட்டது.

'அவை பறக்கும் தட்டுகளாக இருக்காது, இந்தப் பூமியில் வாழ்ந்து உயிரைவிட்ட ஆன்மாக்களின் சேட்டையாக இருக்கும்' என்று சிலர் அது பற்றிக் கூறியபோது பலரும் சிரித்தனர்.

எது உண்மை?

நள்ளிரவு!

'லே' செல்லும் பாதை ஒரு முடிவுக்கு வந்த மாதிரி தோன்றியது. பனிப்புகை ஒரு ராட்சதப் பந்து போல வழியை மறித்தது.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

டிரைவரும் இதற்கு மேல் பயணிக்க முடியாது என்பது போல காரை நிறுத்தினான். குளிர் தாங்காமல் கைகளை பரபரவென்று தேய்த்துக்கொண்டான்.

அருணாச்சலா பத்து மணிக்கெல்லாம் உறங்கப் போய் விடுவார். அவர் இரவில் விழித்திருந்த நாட்கள் மிக சொற்பம்.

உலக கோப்பை கிரிக்கெட் போட்டிகளின்போது ஆர்வம் தாளாமல் டி.வி. முன் எப்படியோ உட்கார்ந்து கவனித்திருக்கிறார்.

அப்படிப்பட்டவரே அன்று காருக்குள் விழித்திருந்தார்.

குளிர் அவரை தூங்கவிடவில்லை.

இந்த அளவுக்கு குளிரும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. கார் நிற்கவும் விசாரிக்கத் தொடங்கினார்.

“என்ன கார்த்தி... ஏன் கார் நின்று போச்சு?”

“அவ்வளவுதான் சார்... இதுக்கு மேல போக முடியாது. ரோடே தெரியலை பாருங்க...”

“இது தெரியாம ஏன்யா என்னைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்திங்க?”

அருணாச்சலா குரலில் கணிசமான கோபம்.

“சாரி சார்.... எப்படியும் போயிடலாம்கற நம்பிக்கை...”

“மண்ணாங்கட்டி. இப்ப என்ன பண்ணுறது? பக்கத்துல எதாவது ‘டிராவலர்ஸ் பங்களா’ இருக்கா?”

அவர் கேள்வியை கார்த்திகேயன் காஷ்மீரில் மொழி பெயர்த்து டிரைவரிடம் கேட்டான். டிரைவர், “தனக்கும் இந்தப் பக்கம் புதியது” என்றான்.

“இடியட்... என்னய்யா இப்படி பண்ணிட்டே? இப்ப என்ன பண்ணுறதாம்?”

அவரின் ஆத்திரம் மீண்டும் காஷ்மீரிக்கு மாறியது. டிரைவரிடமும் பதில்.

“பொதுவா ‘லே’வுக்கு தரை வழியில போறது ரொம்ப ரொம்ப கஷ்டம். விமானம்தான் சரியான வழி. அதுவும் ‘சேன்’லதான் போகும்...”

“உன்னோட இந்தப் பதிலை நான் இப்ப என் எம்.டி.கிட்ட சொன்னா ஒங்கி அறைவார்.”

“நான் என்ன சார் பண்ண... நீங்கதான் ரொம்ப அவசரம்னு கூப்பிட்டுக்கிட்டு வந்திங்க.”

“எல்லாம் சரிய்யா... குளிர் வேற வாய்ல இருக்கற எச்சிலையே ஐஸா மாத்தப் பாக்குது. இப்ப எதாவது ஒரு நல்ல வழியைச் சொல்லு...”

“எனக்குத் தெரியலை சார். பேசாம கம்பளி இருந்தா போத்திக்கிட்டு காருக்குள்ளேயே படுப்போம். விடியட்டும். சூரியன் வந்துட்டா பனி விலகி கொஞ்சம் பாதை தெரியலாம்.”

“அப்ப கூட தெரியலாம்னுதான் சொல்றே... காலையில் 5 மணிக்கு போனாத்தான்யா நாங்க சந்திக்க ஆசைப்பட்ட அந்த பிட்கலைப் பார்க்க முடியும்.”

“சாரி சார்... எனக்கு இதுக்கு வழி சொல்லத் தெரியலை...”

“சரி, இன்னும் எவ்வளவு தூரம் இருக்கு?”

“முனு மணி நேரம் பயணிக்கணும் சார். கி.மீ. கல்லைக் கூட பார்க்க முடியல. அவ்வளவு பனி.”

கார்த்திகேயனும், டிரைவரும் மாற்றி மாற்றி காஷ்மீரியில் பேசிக்கொண்டது அருணாச்சலாவுக்கு எரிச்சல் தந்தது.

“என்ன கார்த்தி... என்ன ரப்ச்சர்? என்ன சொல்றான் டிரைவர்..?”

“பக்கத்துல ஒரு ‘டிராவலர்ஸ் பங்களா’ இருக்காம். அங்க தங்கிக்கலாம்கறான்.”

கார்த்திக் தடாலடியாக புளுகினான்.

“அப்ப காரை அங்க விட வேண்டியதுதானே?”

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

“ஒரு அடிகூட எடுக்க முடியாதுங்கறான். எதிர்ல பாருங்க... கார் 'பானட்' கூட தெரியல...”

“கார்த்திக் கையைக் காட்ட- அருணாச்சலாவும் பார்த்தார். காரின் 'டேஷ் போர்டு' கண்ணாடிக்கு அப்பால் சாம்பிராணி போட்டது போல் பனிப் புகையின் ஆக்கிரமிப்பு.

“நீ ஒரு இடியட்டயா.. பேசாம வண்டிய திருப்பு. பால் டாலுக்கே போவோம்...”

“முடியாது சார்... எங்க பார்த்தாலும் பனியா இருக்கும்போது எப்படி சார் வண்டியை எடுக்க முடியும்?”

கார்த்திக் பணிவான குரலில்தான் சொன்னான்.

“இடியட் இடியட்...” அருணாச்சலா முகம் சிவந்து போனது. பெருமூச்சுவிட்டார். அந்த காற்றுக்கே பனிப் புகை, சிகரெட் புகை போல வெளிப்பட்டது.

தன் 'பிரவுன்' நிற கோட்டை இறுக்கிக்கொண்டார். டையையும் இறுக்கினார்.

“சரி... ஷால் ஏதாவது இருக்கா சூட்கேஸ்ல...?”

“டிக்கியில கம்பளியே இருக்கு சார்...”

“முதல்ல இறங்கி எடு.... குளிர் தாங்க முடியல பார். நிச்சயம் நான் நாளைக்கு காய்ச்சல்ல விழப் போறேன். கல்கத்தா கருத்தரங்கு, கன்னியாகுமரியில நம்ம டிப்போ கட்டட கிரகப் பிரவேசம்னு எதுக்கும் நான் போகப் போறதில்லை பார்...”

“இல்ல... போயிடலாம் சார்.”

“ஆமா, பரலோகத்துக்கு போயிடலாம்தான்...”

அவர் அலுத்துக்கொள்ள- காரைவிட்டு இறங்க முனைந்தான் கார்த்தி. காரின் கைப்பிடியே ஐஸாக மாறி கவ்வியது. திறந்த நொடி குபுகுபுவென்று பனி உள்ளே நுழைந்தது. வேகமாக முடியவன், பின்புறம் சென்று ‘டிக்கி’யைத் திறந்தான்.

உள்ளே தண்ணீர் கேன், ரஜாய், கம்பளி என்று அத்தியாவசிப்

பொருட்கள். மளமளவென்று ஒரு சிவப்பு ரஜாயையும், கம்பளியையும் எடுத்தான். திரும்ப ‘டிக்கி’யை மூடிவிட்டு திரும்ப நிமிர்ந்தான்.

‘டிக்கி’யைத் திறந்து முடிய சப்தத்தைத் தவிர ஒரு குண்டிசி விழும் சப்தம் கூட இல்லாத நிசப்தம். அதற்கு நடுவே டக் டக் என்று ஷலி காலோடு யாரோ நடக்கிற மாதிரி ஒரு சப்தம் கேட்டது.

ஆச்சரியமாகவும், அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது.

பார்வை தானாக சப்தம் வந்த திக்கை ஏறிட்டது. மேஜர் சந்தர்பால்தான் தன் ராணுவ உடையில் விரைப்பாக நடந்துகொண்டிருந்தார்.!

“வாவ்...!” கார்த்திகேயனுக்குள் ஒரு புதிய தெம்பு.

‘அருகில் ஏதாவது ராணுவ குடியிருப்பு இருக்கிறதா என்ன?’

மனதில் எழுப்பிய கேள்வியோடு, “சார்...” என்றான். அதுவும் பலமாக.

ஆனால் அவரோ பனிப் புகைப் படலத்துக்குள் திரும்பவும் மறைந்துவிட்டிருந்தார்.

கார்த்திகேயனும் சில அடி தூரம் ஓடிச்சென்று பார்த்தான்.

இருட்டில் கண்கள் கரித்தன.

அந்த மிதியடி சப்தமும் கேட்கவில்லை!

கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான்.

மணி பன்னிரெண்டு...

4

“ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கு என்பார்கள். இதில் ஜாலவித்தை தனி ரகம். எல்லோருக்கும் இது கைவந்துவிடாது. ஒருவர் ஜாதகத்தில்

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

அதற்கு இடமிருக்க வேண்டும். ஜாதகம் அனுமதிக்கும் ஒருவர் தானாக இந்தப் பாதைக்கு வந்துவிடுவார்.

அவருக்கு ஸ்தூலம், சூட்சுமம் எல்லாம் தன்னால் புரியும். மற்றவர்கள் இதெல்லாம் பொய் என்று ஒரு ஊர்க்கையில் கரிவிட்டு, ஒதுங்கிச் சென்றுவிடுவார்கள். உலகம் தோன்றிய நாள் முதலாக இப்படித்தான் நடந்துவருகிறது!"

பரப்பளவிலும், கொள்ளளவிலும் பெரியது அந்த மயானம்!

ஊருக்கு தெற்கில் அடர்ந்த மரக் கூட்டங்களுக்குக் கீழே கூம்பு கூம்பான சமாதிகளோடு கிடந்தது.

நான்கைந்து எரிமேடைகள்!

சதா அவையும் கனன்றுகொண்டே இருக்கும். இதனால் ஓரளவு வெளிச்சமும், மிதமான புகையுமாகவே அந்த மயானம் எப்பொழுதும் இருந்தது.

செங்கோட்டுசாமி என்பவன்தான் வெட்டியான். ஆனால் அவனே கூட நள்ளிரவுகளில் அங்கே தங்க அச்சப்பட்டவனாக ஏழு, எட்டு மணிக்கு மயானத்தைவிட்டுக் கிளம்பிவிடுவான்.

வெறிச்சோடிக்கிடக்கும் அந்த மயானத்துக்கு சில மாந்திரீகர்கள் மட்டும் அவ்வப்போது வருவதுண்டு. அவர்கள் கூட காப்பு கட்டிக்கொண்டு... கையில் சக்கைப் பிரம்புடனும், அதன் நுனியில் சதங்கை மணிகளுடனும் தான் வருவார்கள்.

அப்படித்தான் உள்ளே நுழைந்தான் தர்மன் என்னும் ஒரு மாந்திரீகன். கறுப்புப் போர்வையால் உடம்பை மூடியவனாக- கையில் பிரம்புடன். அது அவ்வப்போது சினுங்க- அவன் நடந்து வரும்போது லேசாய் புழுதி பறந்தது.

காலில் கவனமாக ஜாதிபத்திரி மரத்தின் பாதக்குரடுகளை அணிந்திருந்தான். சில வேர்கள், சில மரங்கள் தூர் ஆத்மாக்களுக்கு சிம்ம சொப்பனம், கிட்டவே அண்டவிடாது.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

மயான முகப்பில் ராட்சஸர்களின் பம்பைத் தலை போல இரண்டு தூங்குமுஞ்சி மரங்கள்.

இதில் துளிர்க்கும் தேன்- காய்களை சில சூருவிக்கள் கொத்தித்தின்னும். அணில் கூட்டத்துக்கும் இந்த தூங்குமுஞ்சி மரம் என்றால் கொள்ளைப் பிரியம். சவுகர்யமாக மரப்பட்டை இடுக்குகளில் புருந்துகொண்டு தூங்க முடியும். இப்படி அவை தூங்கக்கூடும் என்பது தெரிந்தே சாரைப் பாம்புகளும், பச்சைப் பாம்புகளும் கூட அந்த மரத்தில் இரவானால் ஒரு ஊர்வலத்தை நடத்திப் பார்க்கும்.

சுவர் கோழிகளுக்கும் இந்த மரம் ஒரு அடைக்கல வீடு. இண்டு இடுக்குகளில் உட்கார்ந்துகொண்டு இரவு முழுக்க ரீங்காரமிட்டபடி இருக்கும். பாம்புகளுக்கும் மிகப் பிடித்த உணவு. பாம்போடு போட்டி போட ஆந்தைகள் படை எடுப்பதும் இந்த மரங்களிடம்தான்...

இத்தனை பிரதாபம்கொண்ட மரத்தடியில்தான் மயான நுழைவாயில் சுவரும், கிராதிக்கதவும் அமைந்திருந்தன.

அந்தக்கதவையொட்டி மயான வெட்டியான் செங்கோட்டுசாமி நின்றுகொண்டிருந்தான். ஏழு, எட்டு மணிக்கே ஓடிவிடுபவன்- மாந்திரீகன் தர்மனுக்காகத்தான் காத்திருக்கிறான் என்பது- தர்மன் வரவும் அவன் பணிவாகக் கும்பிடுவதில் தெரிந்துபோயிற்று.

“நல்லா இருக்கியாலே...”- தர்மனின் விசாரிப்பு.

“ஏதோ பொழுப்பு நடந்துகிட்டு இருக்குதுங்க சாமி.”

“ஒண்ணும் உபத்திரவமில்லையே...?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லீங்க. இங்க தங்கினாத் தானுங்களே...”

“ஏண்டா பயப்படுறே... சுட்டுப் பொழைக்கறதுதான்டா உன்னோட விதி. உன்னை எந்த உசர் என்ன பண்ணிட முடியும்?”

“அப்படி இல்லீங்க... மனசுக்கு பிடிக்கலீங்க. இப்பல்லாம் முந்தி மாதிரியும் கட்டைங்க வர்றதில்ல. எல்லாகும் 'எலெக்ட்ரிக்' சுடுகாட்டு பக்கம் போயிடுறாங்க. பால் தெளிப்பு, பத்தாம் நான் காரியம் எல்லாமும் ஒரே நான்ல முடிச்சிடுறாங்க. காலம் ரொம்ப மாறிப் போச்சுங்க...”

“நீதான் அப்படி சொல்றே... புகையப் பார்த்தா ஒண்ணுக்கு நாலு வெந்துகிட்டு இருக்கற மாதிரி தெரியுதே...?”

“இது இன்னும் சாஸ்திரத்துல நம்பிக்கை உள்ளவங்களோட கட்டைங்க...”

“அந்த நம்பிக்கை உள்ளவங்க எப்பவும் இருப்பாங்க. போகட்டும்... கன்னிக்குழி விழுந்ததா கேள்விப்பட்டதான் உன்னை காத்திருக்கச் சொன்னேன். எங்க புதைச்சுக்கே...?”

“நேரா போங்க... ஈசான்ய மூலையில் பாத்நாலே தெரியும்...”

“என்ன வயசு இருக்கும்?”

“ஒரு இருவததஞ்சு. முப்பது இருக்கலாம். கல்யாணம் ஆகலைங்கற கவலையில் விஷம் குடிச்சிடுச்சாம்...”

“ரொம்ப சவுகர்யமாகப் போச்சு. அப்ப நான் வரட்டா...?”
தர்மன் கேட்க- செங்கோட்டுசாமி தலையைச் சொரிந்தான்.

“உன்னைத் திருத்தவே முடியாதுடா...” என்றபடியே ஒருநூறு ரூபாயை எடுத்து கையில் வைத்தான்.

“சாமி ஈச...”

“என்னடா...?”

“கட்டாதுங்க. நீங்க போன பின்னால அதைத் திரும்ப பழைய மாதிரியே புதைக்கணும். நிறைய வேலை இருக்கு. விடியக்கறுக்கல்லேயே பால் ஊத்த வந்துடுவேன்னு வேற சொல்லிட்டு போயிருக்குறாங்க...”

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

“எப்பவும் இதே பல்லவியைப் பாடு.”

அலுப்புடன் இன்னொரு நூறு ரூபாயை எடுத்து வைத்தான். செங்கோட்டுசாமியும் ஆனந்தமாக பல்லைக் காட்ட- தர்மன் மயானப் பாதையில் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

மணி ஒன்று!

ஆண்டியப்பன் டிக்கடை அந்த வேளையிலும் திறந்திருந்தது.

செங்கோட்டுசாமி கைத்தடியோடு வரவும், ஆண்டியப்பன் ஒரு மாதிரி பார்த்தான்.

“என்னலே பாக்கறே... ஒரு டியைப் போடு.”

“போடுறது இருக்கட்டும். காட்டுல இருந்துதான் வாரீர்களோ?”

“அதெல்லாம் உனக்கெதுக்கு...?”

“அது சரி... நான் கொட்டக் கொட்ட முழிச்சுக்கிட்டு கடையைத் திறந்து வெச்சிருக்கறது இரண்டாவது ஆட்டம் முடிஞ்சு வாரவங்களுக்கு. உன்னை மாதிரி சுடுகாட்டுல பேய் பிசாசோட மாரடிக்கறவங்களுக்குக் கிடையாது.”

“ஆரம்பிச்சுட்டியா... அதெல்லாம் ஒண்ணும் கிடையாது ஆண்டியப்பா. முனிசிபாலிட்யில குப்பைங்களைப் போட்டு எரிக்கற மாதிரிதான் நான் உடம்புங்களை எரிக்கறேன். பேய், பிசாசுங்கறதெல்லாம் டுபாக்கூர். பொய்யி...”

“டீ குடிக்கறதுக்காக என்கிட்ட புளுகாதே. தர்மர் சாமி போனதை நானும் பார்த்தேன். ஒண்ணும் இல்லாட்டி அவர் எதுக்கு அப்பப்ப சுடுகாட்டுக்கு வர்றாரு...?”

“அந்த ஆள் ஒரு டுபாக்கூர். பேயப் பிடிக்கறேன், குடுவைல அடக்கறேன்னு ஊரை ஏமாத்தத்தான் அந்த ஆளும் இப்படி எல்லாம் பண்ணுறான்.”

“ஊரை ஏமாத்துற ஆள் எதுக்கு அர்த்த ராத்திரியில... அதுவும்

கன்னிப் பெண்ணுங்கள் புதைக்கற அன்னிக்கா பார்த்து வரணும். வீட்ல இருந்துகிட்டே டபாய்க்கலாமுல்ல...?”

“எல்லாம் ஒரு ‘ஷோ’தான்...”

“நீ என்ன சொன்னாலும் சரி... நான் நம்பமாட்டேன்... நீ இடத்தைக் காலி பண்ணு. உன் மேல கூட பொண நூத்தம் அடிக்குது.”

“அட நம்பு ஆண்டியப்பா. அந்த ஆள் ஒரு வக்ரம் பிடிச்சவன். விபசாரிகிட்ட போற மாதிரிதான் கன்னிப் பொணங்களைத் தேடி வர்றான். பூசை, அதை மடக்கிப் பிடிக்கறது என்கறதெல்லாம் சுமமா உதார்...”

— ஒரு டிக்காக செங்கோட்டுசாமி பேசிய பேச்சை நம்புவதா... இல்லை புறந்தள்ளுவதா என்றே ஆண்டியப்பனுக்குத் தெரியவில்லை.

நல்லவேளை... கிணிங் கிணிங் என்று பல சைக்கிள்களின் சப்தம் ஒலிக்க- பக்கத்து தியேட்டரில் படம் முடிந்து ஒரு கோஷ்டி “அவன் கடையை நோக்கி வந்தது.

அதற்கு மேல் செங்கோட்டுசாமிக்கும் அங்கு நிற்கப் பிடிக்கவில்லை. முறைத்தபடியே கிளம்பிப் போனான்.

விடிந்துவிட்டது!

கும்முட்டி அடுப்பில் வைத்திருந்த பால் சுண்டிப் போயிருந்தது. பித்தளை வெந்நீர் பாய்லரும் நிறைந்து போய் டொக்கு டொக்கு என்று சொட்டிக்கொண்டிருந்தது. கல்லா மேஜை மேல் உட்கார்ந்தபடியே தூங்கிவிட்டிருந்தான் ஆண்டியப்பன்.

சொடேரென்னு முதுகில் யாரோ அடித்த மாதிரி இருந்தது. விழுந்தடித்தபடி எழுந்தான்.

எதிரில் கறுப்புப் போர்வையும், தலைப்பாகைத் தலையுமாக தர்மன்.

“சாமி ஈ...”

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

"என்ன சாமி ஈ... என்னடா கடை நடத்தற? இப்படியா தூங்கறது...?"

"கொஞ்சம் அசந்துட்டேன் சாமி.."

"சரி, சரி ஒரு டியைப் போடு..."

"ஆகட்டுங்க...."- அவ்னிடம் நல்ல வேகம். அப்படியே கேள்வியும்...

"சுகொட்டுப் பக்கம் போன மாதிரி தெரிஞ்சிச்சே. பூசை எல்லாம் முடிஞ்சிச்சுங்களா?"

- ஆண்டியப்பன் கேள்வி, தர்மரை சிருட்டென்று குத்துப் பார்வை பார்க்கவிட்டது. அந்தப் பார்வையில் 'உனக்கெப்படித் தெரியும்?' என்னும் கேள்வி.

"ராவைல அந்த வெட்டியான் பய வந்தான். அவன்தான் சொன்னான்..."- டியைக் கலக்கியபடியே மென்று விழுங்கினான் ஆண்டியப்பன்.

"என்னன்னு சொன்னான்...?"

"அதான்... சுகொட்டுல விடிய விடிய நீங்க ஏதோ பூசை பண்ணுறதா?"

"அவ்வளவுதான் சொன்னானா... இல்லை இன்னும் எதாவது சொன்னானா...?"

"கோவிக்கரூங்க சாமி. உங்க கையால கொடுத்த எந்திரத்தை மாட்டுனதுல இருந்துதான் என் கடைக்கும் நாலு பேர் வர்றாங்க. உங்ககிட்ட நான் பொய் சொல்வேனா...?"- பவிசான பேச்சோடு அந்த அரக்கு வண்ண திரவத்தை தர்மன் எதிரில் நீட்டினான்.

"சமாளிக்காதே... செங்கோட்டுசாமி என்ன சொன்னான்னு நான் இப்ப அப்படியே சொல்லவா?"

"சாமி ஈ ஈ..."

"பேய், பிசாசு எல்லாம் டுபாக்கூர்னு சொன்னானா?"

"சாமி..."

"நான் வக்ரம் பிடிச்சவன். விபசாரிகிட்ட போற மாதிரி கன்னிப் பொணத்துகிட்ட வரேன்னானா...?"

"அ... ஆமா! அப்படியே சொல்றீங்களே...?"

"இதென்ன புடலங்கா... என் சடைக்குட்டிகிட்ட கேட்டா உன் கல்லாவுல இப்ப எவ்வளவு சில்லரை இருக்குன்னும் சொல்லிடும்."

"நிசமாவா...?"

"நம்ப முடியல இல்ல... கொஞ்சம் பொறு..."

தர்மன் தன் கைவசம் உள்ள குச்சியின் நுனியை நெற்றிப் பொட்டருகே கொண்டு சென்றான். எதையோ முணுமுணுத்தான்.

பின் சில நொடிகளுக்குப் பிறகு குச்சியை விலக்கியவனாக "முந்நூத்திப் பத்து ரூபாய் நாப்பது காசு இப்ப உன் கல்லாவுல இருக்கணும். எண்ணிப் பார்த்துட்டு சொல்லு பார்ப்போம்..."

தர்மன் சொன்ன மறுநொடியே ஆண்டியப்பன் கல்லாவை விருட்டென்று இழுத்து எண்ணிப் பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

எண்ணி முடித்தவன் முகத்தில் வியப்பின் குதிதாண்டவம்.

"என்ன?"

"கரெக்டா இருக்கு சாமி. எப்படி சாமி... எப்படி சொன்னீங்க?"

"அதான் சடைக்குட்டியோட சக்தி."

"யார் சாமி அது சடைக்குட்டி?"

"நீ அதையெல்லாம் தெரிஞ்சிக்காதே. உனக்கெதுக்கு அதெல்லாம்? அதேநேரம் அந்த செங்கோட்டு சாமி வந்தா உளற விடாதே..."

"நான் எப்பவுமே அவனைகிட்ட சேக்கறது இல்லீங்க. ஆனா

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

பெணம் எரிக்கற அவனே பேய் பிசாசெல்லாம் ஒண்ணுமில்லேன்னு சொல்லுதுதான் ஏன்னு புரியல."

"எல்லார் கண்ணுக்கும் தெரிய அது என்ன எல்.ஐ.சி. கட்டமா...? எனக்கே அதைப் பார்க்க நாப்பது வருஷம் ஆச்சு. பத்து கோடி தடவைக்கும் மேல ஜெபிச்சு உரு ஏத்திகிட்ட பின்னாலதானே பாக்க முடிஞ்சிச்சு..."

"என்னென்னமோ சொல்றீங்க...?"

"நான் எங்கடா சொன்னேன். இன்னும் எவ்வளவோ இருக்குடா இந்த பூமியில. சாத்தானோட பூஜை விளக்கும் ஒண்ணு இருக்கு. அதுமட்டும் எங்க இருக்குன்னு தெரிஞ்சுட்டா போதும். நான் இப்படி சுடுகாடு எங்கேன்னு தேடி வந்தெல்லாம் சிரமப்படவே வேண்டாம். இந்த செங்கோட்டுசாமி மாதிரி பிச்சைக்கார பசங்க வாய்லேயும் விழுந்து எழுந்திருக்க வேண்டாம்."

"அந்த விளக்குல என்னங்க இருக்கு... அது என்ன அலாவுதின் விளக்குங்களா?"

"அலாவுதின் விளக்கு வேற... இது வேற. அதைத் தேய்ச்சா பூதம் வரும். இதைத் தேய்க்கல்லாம் வேண்டாம். இதோட எட்டு திரியில விளக்கை ஏத்தி..."

தர்மர் ஆவலாக சொல்ல வாயெடுத்து பிறகு- தப்பு தப்பு என்கிற மாதிரி அப்படியே பாதியில் நிறுத்தியவர், "விடு... இதெல்லாம் எங்களோட போகட்டும்" என்றபடியே கையைச் சொடக்கி ஒரு எலுமிச்சம் பழத்தை வரவழைத்து, அதை அவன் எதிரில் நீட்டினார்.

"எதுக்கு சாமி?"

"பிடி... இதை இப்படி கடை முன்னால ஒரு நூல்ல கட்டு. வியாபாரம் இன்னும் சூடு பிடிக்கும். இந்த எடம் என்ன வாடகையா?"

"ஆமாங்க..."

"முன்னு மாசத்துல இதை நீ வாங்கிடுவே..."

அவன் அதைக் கேட்டுப் பரவசப்பட, டியை ஒரே வாயில் உறிஞ்சியவராக கிளாஸை வைத்துவிட்டு சிரித்தபடியே நகர்ந்தார்.

வித்தியாசமான மாந்தரீகர்தான்!

5

"தொலைந்து போனது கிடைக்க வேண்டும் என்றால், தொலைத்த இடத்தில் தேட வேண்டும் என்பார்கள். அந்த இடத்தைத் தவிர்த்து உலகம் முழுவதும் தேடினாலும் தொலைந்து போனது கிடைக்காது.

சூட்சுமமான விஷயங்களும் இப்படித்தான். இதற்கென்று ஒரு பார்வையும், தேடலும் இருக்கிறது. அதில் வராதவரை சூட்சும விஷயம் ஒரு அசுரப் பொய்யாகவே நம்மை நினைக்க வைக்கும்!"

அந்த காலைப் பொழுதில் ஓரளவு பனிமூட்டம் விலகி, பாதையும் தெரிந்தது.

அருணாச்சலா அயர்ந்து உறங்கிக்கொண்டிருக்க- கார் டிரைவர் மெல்லக் கண் திறந்து பார்த்தான். கார் கண்ணாடி மேலெல்லாம் பொட்டுப் பொட்டாக பனித்துளிகள்.

அவன் உதட்டில் கொட்டாவி பிரிந்தது.

அதனால் லேசான சப்தம் உருவாகி, அது அருகிலே அமர்ந்த நிலையில் இருந்த கார்த்திகேயனை எழுப்பியது.

"ஸலாம் மாலிக்..." என்றான் டிரைவர்.

"ஸலாம். ஸலாம்..." என்றபடியே கார்த்திகேயனின் பார்வை பின்பிக்கமாய் திரும்பி அருணாச்சலாவைப் பார்த்தது..

கம்பளிக்குள் ஒரு தெருப் பிச்சைக்காரன் சுருண்டு படுத்திருக்கிற

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

உன் ஞாபகங்கள்...

ஒரு வைகறைப்பொழுதில்
சேவல் கூவும் முன்பு
உன் 'செல்போன்' ஓசை
என்னைத் தட்டியெழுப்பியது.

அந்த விநாடியில்
ஒலியாக என்னுள்
ஊடுருவினாய்.

சிறு நடுக்கத்துடன்
என் உதடுகள் பேசின
உன் பேச்சு
எனக்கு முக்கனிச்சாறானது.

தண்டவாளமாய்

பிரிந்திருந்த நம்மை
இணைய வைத்தது!

எனக்காக மட்டும்
துடித்த இதயம்
உனக்காகவும்
துடிக்கிறது இப்போது!

நமது நட்பின் சங்கமத்தில்
ஆயிரம் மொட்டுகள்
எனக்குள் மலர்ந்தன!

முகம் மறையாத
உனக்காக
ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிறது
என் இதயம்.

விழிகளுக்குள்
தூக்கம் விலகிக்கொண்டதும்
ஆயிரம் பூங்கனவுகள்
எனக்குள்
விழித்துக்கொண்டன.

இப்போது
எங்கேயோ இருந்து
என்னை
இயக்குகிறாய்.

நீ ஊதிய
நெருப்புப் பொறி
என்னை மட்டுமே
ளரித்துக்கொண்டிருக்கிறது
உன் ஞாபகங்களோடு.

- தி. மலர்மதி, திருச்செந்தூர்.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009:

மாதிரி படுத்திருந்தார். மிக மெலிதர்க் குறட்டையையும் உதடுகள்
வெளிப்படுத்திக்கொண்டு இருந்தன.

"எழுப்பங்க... கிளம்புவோம். இனிமே கவலையில்லை"
என்றான் டிரைவர்.

"அது சரி... ஆனா அந்த பிட்கவை இன்னிக்கு பார்க்க
முடியாதே. நாளைக்குக் காலையில்தானே பார்க்க முடியும்?"

"அவரைப் பார்க்கவா ஸ்ரீநகர்ல இருந்து வர்றங்க...?"

"மெல்லப் பேசு... சார் தூங்கட்டும்..."

மெலிதாக சொல்லிவிட்டு, காரைவிட்டு வெளியே வந்தான்.

டிரைவரும் இறங்கி சப்தமில்லாமல் கதவை மூடினான்.

பிறகு பரபரவென்னு கைகளைத் தேய்த்து விட்டுக்கொண்டு
பெருமூச்சு விட- சிகரெட் புகை போல பனிப்புகை ஒரு அரையடி
தூரம் ஓடியது.

"மொய்தின்! நேத்து ராத்திரி இந்தப் பனிக்கூட்டத்துக்கு
நடுவுலேயும் ஒரு மிலிட்டரிக்காரரைப் பார்த்தேன்..."

"சொன்னீங்களே... எனக்கென்னவோ இங்க பக்கத்துல
'மிலிட்டரி கேம்ப்' இருக்கற மாதிரியே தெரியலை..."

"அவர் நடந்துதான் போனார். ஷூ சப்தமும் கேட்டது.
அப்படின்னா பக்கத்துல நிச்சயமா 'கேம்ப்' ஏதாவது
இருக்கணும்."

"போய்ப் பார்க்கலாமா?"

"சரி பார்ப்போம். சார் கார்லயே தூங்கிகிட்டு
இருக்கட்டும்..."

சொன்னபடி 'பேண்ட் பாக்கெட்' டுக்குள் கையை
விட்டுக்கொண்டு நடந்தான். நீண்ட தார்ச்சாலை... இரு பக்கமும்
மலைச்சரிவு. சரிவுகளில் அங்கும் இங்குமாய் சில பெயர் தெரியாத
தாவரங்கள்.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

சரிவின் ஆழத்தில் பனி நீர் ஆறாக ஓடும் அற்புதம் வேறு
புகபுகவென்னு நுரை ததும்ப வெளிர் நீலத்தில் அது ஓடும் அழகு
மனதை சொக்கவிட்டது.

பாதை எங்கும் ஈரம் வேறு...

“மிலிட்டரிக்காரரைப் பார்த்தேன்னீங்களே... ஷூ
போட்டிருந்தாரா?” டிரைவர் மொய்தின் நடந்தபடியே
கேட்டான்.

“என்ன கேள்வி இது? இந்த மலையில் ஷூ போடாம நடக்க
முடியுமா...? அதுலேயும் மிலிட்டரிக்காரங்களுக்கு ஷூவும்
பெல்ட்டும்தான் பிரதானம்...”

“கரெக்ட் சார்... நீங்க ரொம்ப நல்லா காஷ்மீரி பேசறீங்க
எங்க கத்துக்கிட்டீங்க?”

“அதை விடு... என் எம்.டி.கிட்ட பி.ஏ.வா இருக்கணும்னா
பத்து பாஷை தெரிஞ்சிருக்கணும். அவர் ஒண்ணும் சாதாரண
ஆள் இல்லை. இவ்வளவு தூரம்லாம் அவர் கார்ல வந்ததே
கிடையாது.”

“மாலிக் பெரிய பிஸினஸ்மேனா?”

“ஆமாம் மொய்தின்... இவர் மேல ஒரு சின்ன கிறல் விழுந்தாலும்
என் வேலை போயிடும். இவர் அவ்வளவு பெரிய புள்ளி”

“அப்ப நீங்க ‘பிளைட்’ல போயிருக்கலாமே...?”

டிரைவர் மொய்தின் லாஜிக்காகக் கேட்டது கார்த்திகேயனைக்
கொஞ்சம் இடித்தது.

“அது எனக்குத் தெரியாதா...? காரணமாத்தான் அவர் கார்ல
வந்திருக்கார். அவர் இப்படி வந்ததே யாருக்கும் தெரியாது.
தெரியவும் கூடாது.”

“ஏன் மாலிக்?”

“இதோ பார்... நீ ஒண்ணு என்னை மாலிக்கு சொல்லு. இல்ல
அவரைச் சொல்லு. குழப்பாதே.”

“நாங்க உங்களை மாதிரி எங்களுக்கு வேலை கொடுக்கற
எல்லாரையும் மாலிக்குனுதான் சொல்வோம். அது எங்க
வழக்கம்...”

“சரி சரி... ஷூ தடயம் எங்கேயாவது தெரியுதா பார். அது
‘கேம்ப’ இருக்கற இடத்தை நமக்குக் காட்டலாம்...”

கார்த்திகேயன் அவனைக் கத்தரித்தான். பார்வையும் ஷூ
தடயங்கள் எங்காவது தென்படுகிறதா என்று பார்த்தது.

தார்ச் சாலையில் தடயங்கள் தெரியவில்லை. பக்கத்தில் அதல
பாதாள சரிவு. அதில் நிச்சயமாக அந்த மிலிட்டரிக்காரர் இறங்கி
இருக்க வாய்ப்பும் இல்லை.

கார்த்திகேயனும் விடாமல் பார்வையை விரட்டினான்.
நாலாபுறமும் ராட்சஸ அளவில் வெள்ளைக் குல்லாய்களாக
பனிமலைகள்!

நெடுந்தூரம் வந்ததில் ஒரு இடத்தில் இறங்கி நடக்க முடிந்தது
போல சரிவு

அதில் ஷூக்களின் தடயம்!

“ஏய் மொய்தின்... இங்க பார்!”

கார்த்திகேயன் உற்சாகமானான்.

ஆனால் அந்த தடயங்கள் நேராக ஷிகாரா மலைக் குன்றை
நோக்கித்தான் நீண்டிருந்தன.

எல்லா இடத்திலும் பனிப்பாளம் இருக்க- ஷிகாரா குன்று
மட்டும் துளியும் பனியின்றி காலை வெயிலில் பளீர் என்று
துப்புரவாக பாறைகளோடு கண்ணில் பட்டது.

“என்னய்யா.. அந்த ஒரு மலையில் மட்டும் கொஞ்சம்கூட
பனியே இல்ல...”

“அட, ஆமாம்...”

“இந்த தடயங்களும் அங்கதான் போகுதாட்டம் இருக்கு. வா,
போய் பார்ப்போம்...”

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

“இப்ப அங்க எதுக்குங்க? உங்க எம்.டி. முழிக்கிட்டா நம்மைத் தேடலாம்.”

“எனக்குத் தெரியும்... அவர் இப்ப முழிக்கமாட்டார். ‘மிலிட்டரி ஹெல்ப்’ கண்ணுல பட்டா காபியோ, மயோ கிடைக்க வழி இருக்கு. அதோடு அவரைப் பார்த்தா சந்தோஷப்படுவார்...”

“எங்கங்க... எதிர்க்க அந்த மலைதானே தெரியுது. ஆமா, புத்த பிட்சுவை தேடறீங்களே எதுக்குங்க?” - டிரைவர் மொய்தின் சிரதான கேள்வியை முதல் தடவையாகக் கேட்டான்.

கார்த்திகேயனுக்கு கொஞ்சமாய் நெஞ்சை அடைத்தது.

சாதாரண சந்திப்பாகவோ, இல்லை மதிப்புமிக்க சந்திப்பாகவோ இருந்தால் பதிலும் தயக்கமே இல்லாமல் அதற்கு ஏற்ப உடனேயே யரும். ஆனால், இதுவோ அப்படி இல்லையே..!

அருணாச்சலா பார்க்க விரும்புவது ஒரு அந்தரங்க மர்மமான விஷயத்துக்காக...! எனவே பதில் சட்டென்று தோன்றாதபடி ஒரு திணறல் கார்த்திகேயனிடம் கூடு கட்டியது.

டிரைவர் மொய்தினோ அதைப் புரிந்துகொண்டு அப்படியே விடாமல் தொடர்ந்தான்.

“நீங்களோ இந்து... நீங்க போய் ஒரு புத்த பிட்சுவைப் பார்க்க னைக்கறது ஆச்சரியமா இருக்கு சார்” என்றான்.

அதற்கு மட்டும் கார்த்திகேயனிடம் ஒரு உடனடி பதில்.

“புத்தர் நம்ம நாட்டைச் சேர்ந்தவர் மொய்தின். அடிப்படையில் யவரும் ஒரு இந்துதானே...?”

“ஓ... நீங்க அப்படி வர்றீங்களா?”

“அப்படியேதான். இதற்கு மேல என்னைக் கேள்வி ‘கடகாதே! இப்பவே நான் ஒரு நாள் வீணா போற கவலையில் இருக்கேன்.”

என் ‘பாஸ்’வரைல ஒரு நாளுங்கறது ரொம்பப் பெரிய விஷயம். குதாள் வீணானாலும் எவ்வளவு விஷயங்கள் ஸ்தம்பித்துப்

போகும் தெரியுமா?”

நடந்தபடியே கேட்டான் மொய்தின். அவனுக்கு நாள் மதிப்பெல்லாம் ஒன்றும் பெரிதே இல்லை.

“ஏதோ உங்களால ஒரு சவாரி கிடைச்ச வந்திருக்கேன் சார். வாஸ்தவத்துல காஷ்மீர்ல நாங்களளாம் ஈ ஓட்டிக்கிட்டு இருக்கோம்...”

“ஏன்யா... அங்க கூட ஈ இருக்குதா என்ன?”

“விளையாடாதீங்க சார்... எங்க ஊரோட பலமே ‘டூரிஸ்டு’களோட ‘விசிட்’தான். தீவிரவாதிகளுக்கு பயந்துகிட்டு யாரும் சரியா வர்றதில்லை. இதனால் எங்களுக்கு எவ்வளவு சிரமம் தெரியுமா?”

“சிரமப்படற நீங்க ஏன்யா தீவிரவாதிகளை உள்ளாற விடுறீங்க...”

“என்ன சார் நீங்க... யாராவது தெரிஞ்சு உள்ளே விடுவாங்களா? எங்க ஊர் அழகைப் பார்த்து உலகமே கண்ணு வெச்சிடுச்சு. அதனால் வந்த விளைவுதான் இது. எங்க ஊர்ல நாத்துக்கு தொண்ணூத்தி ஒன்பது பேர் இந்தியாவைத் தன் தாய் நாடாகவும், தீவிரவாதத்தை விஷமாகவும்தான் சார் நினைக்கறோம்”

“பரவாயில்லியே... நல்ல பற்றுதலோட பேசறியே! வெரிசூட். ஆமா... எப்படி இவ்வளவு மலைக்கூட்டத்துல இந்த ஒரு மலை மேல மட்டும் துப்புரவா பனியே இல்லையே...?”

“ஒருவேளை இது ஷிகாராவோ என்னவோ?”

“ஷிகாராவா?”

“ஆமாம் சார். ஸ்ரீநகர்ல படகு வீடுகளை ஷிகாரான்னு சொல்லுவாங்க. அந்த பேர் இந்த பகுதியில ஒரு மலைக்கும் இருக்கறதா கேள்விப்பட்டிருக்கேன். இந்த ஷிகாராவுல உலகத்தோட கெட்ட சக்திகள்லாம் வசிக்கிறதா ஒரு நம்பிக்கை...”

மொய்தின் அப்படியும் இப்படியுமாக கஷ்டம் கவலைகளைப்

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

பற்றிப் பேசிவிட்டு, அப்படியே அந்த ஷிகாரா பற்றியும் தெரிந்தவன் போல் பேசியது கார்த்திகேயனை மிரளச் செய்தது.

நடையை தேக்கினான்...

மேஜர் சந்தர்பாலின் பூட்ஸ் கால் தடயங்களும் அங்கங்கே தெரிந்தன.

"என்ன மொய்தின் சொல்றே நீ. அப்ப இந்த மலை பேய் மலையா?"

"சார்... இருக்கலாமனுதான் சொன்னேன். உடனே பயந்துட்டங்களே சார்..."

"சரி, எது வேணா இருக்கட்டும்... ஷூ தடயம் அங்கங்கே தெரியுது பார்..."

"திரும்பவும் சொல்றேன் சார். நிச்சயம் இந்தப் பக்கத்துல எந்த கேம்பும் இருக்க வாய்ப்பு இல்லை. பேசாம நாம திரும்பி நடப்போமே..."

"பயப்படுறியா..."

"இல்ல சார்... நேரமாகுதுல்ல. அதைச் சொன்னேன்."

"நேரமானா ஆகட்டும். எப்படியும் இன்னிக்கு நாங்க புத்த பிட்சுகளைப் பார்க்கப் போறதில்ல. நாளைக்குத்தான். வந்த இடத்துல என்னதான் இருக்குதுன்னு தெரிஞ்சுக்கத்தான் முயற்சிப்போமே..."

கார்த்திகேயனிடம் உற்சாகம் பீரிட்டது.

ஷிகாரா மலைக்குன்றும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தூரம் குறைந்து அவர்களை வரவேற்றது. நடுவில் நடந்துகொண்டிருந்த பாதைகளில் பனிப்பாளங்கள் வழி மறித்தன. அதன்மேல் கால் வைத்தபோது மிக மிருதுவாக இருந்தது.

"பார்த்து சார்..."

"எங்க பார்... ஒரே பனியா இருக்கு. அப்படியே உட்கார்ந்து

சறுக்குவோமா?"

"என்ன சார் இது... சின்னக் குழந்தை மாதிரி..."

"அப்பப்ப சின்னக் குழந்தையாவும் ஆகணும் மொய்தின். அப்பதான் மனசு லேசாகும்..."

சொன்னபடியே கார்த்திகேயன் அந்த பனிப்பாறைகள் மேல் அமர்ந்தான். ஜீன்ஸ் பேண்ட்டை மீறி சிலுசிலுப்பு ஊடுருவியது. உச்சி மண்டை வரை ஒரு மின்னோட்டமே நிகழ்த்தியது அது.

"எழுந்திருங்க சார்... உட்காராதீங்க. அப்புறம் பேண்ட் காயறதுக்குள்ள போதும் போதும்னு ஆயிடுமே..."

மொய்தின் படபடத்தான்.

கார்த்திகேயனும் எழுந்துகொண்டான். ஒரே சிலிர்ப்பாக இருந்தது. காது மடலில் ஈரக்காற்று சரிகமப் பாடிற்று. 'ஸ்ஸ்ஸ்...' என்று தொண்டைக்குழி கடந்தது சப்தம்.

"எவ்வளவு அழகா இருக்கு இந்த இடம்... வாவ்!"

"போதும் சார்... திரும்புவோம். அங்க கார்ல உங்க எம்.டி. எழுந்திடப் போறாரு..."

"போகலாம்... அவர் கேட்டா காப்பி- டீ கிடைக்குதான்னு பார்க்கப் போனோம்னு சொல்லிக்கலாம்..."

மெல்ல நடந்தபடியே பதிலுக்கு பதில் சொன்னபோது, 'ட்ரொயிங்... ட்ரொயிங்...' என்று ஒருசப்தம்.

நிசப்தமான அந்தப் பகுதியில் அந்த சப்தம் துல்லியமாகவே கேட்டது.

"என்ன சப்தம் மொய்தின்?"

"தெரியலியே..."

இருவரும் சப்தத்துக்குக் காரணம் தெரியாமல் பார்வையை சுழலவிட- ஒரு மறைவான பனிப்பாறை பின்னால் இருந்தபடி வந்து கொண்டிருந்தார் பிட்சு ஒருவர்!

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

அவரைப் பார்க்கவும் இருவரிடமும் திகைப்பு.

அவரும் அவர்களைப் பார்த்து திகைத்தது மாதிரி இருந்தது. நெருங்கினார். தன் சப்பையான முகத்தில் பூசினது போன்ற கண்களில் ஒருவித தீர்க்கமுடன் இருவரையும் பார்த்தார்.

“ஹலோ...” கார்த்திகேயன் நட்போடு வாய் திறந்தான்.

“ஹை ஆர் யூ...?” அவரிடம் ஆங்கிலத்தில் கேள்வி.

கார்த்தியும் உற்சாகமாக பதில் சொன்னான்.

“நாங்க மெட்ராஸ்ல இருந்து வர்றோம். என் பேர் கார்த்திகேயன், ‘லே’வுக்கு போய்கிட்டு இருக்கோம்.”

“இங்க எங்க போறீங்க...?”

“ஜஸ்ட்... ஜஸ்ட் ஒரு வாக். அதோ அந்த பனியே இல்லாத மலைக்கு...”

“நோ... திரும்புங்க... அங்கெல்லாம் போக வேண்டாம்.”

“அது சரி... நீங்க...?”

“பார்த்தா தெரியலியா? நான் ஒரு பிட்சு.”

“அது தெரியுது... நீங்க எப்படி இங்கே?”

“இது எங்க பிரதேசம்... நாங்க எங்க வேணா போவோம்.”

“நீங்க போகலாம்... நாங்க போகக்கூடாதா?”

கார்த்திகேயன் அவரை மடக்கிவிட்டது மாதிரி கேட்டான்.

அவர் குத்துவது போல தொடர்ந்து பார்த்தார்.

“ஆமா... இங்க எங்கேயாவது உங்க மடாலயம் இருக்கா? அங்க நாங்க சாப்பிட சூடா எதாவது கிடைக்குமா?” - அப்படியே பேச்சை மாற்றினான்.

“பிளாக் டி கிடைக்கும். பரவாயில்லியா?”

“அய்யோ... அது அமிர்தமாச்சே! என் எம்.டி.க்கும் ‘பிளாக் டி’ன்னா ரொம்ப பிடிக்கும்...”

“அப்ப மிஸ்டர் அருணாச்சலாவும் வந்துருக்காரனு சொல்லு.”

பிட்சுவின் கேள்வி கார்த்திகேயனை ஒரு இடி இடித்தது.

“உங்களுக்கு... உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும் அவரை...?”

“அவர் வரப்போறதா தகவல் வந்தது. அதான் அவரைத் தேடி நடந்துகிட்டிருக்கேன்...”

“அப்போ நீங்க... நீங்க...”

“நான்தான் பிட்சு லீ யுவான்...”

“ஓ... யூ... யூ... நீங்கதான் லீ யுவான்? அப்ப நாங்க ‘லே’ கிட்ட வந்துட்டோமா?”

“லே... தூரத்துலதான் இருக்கு. நான்தான் நீங்க பாதி வழியில தேங்கிட்டது தெரிஞ்சு உங்களைப் பார்க்க வந்துகிட்டிருக்கேன்...”

“எப்படி... எப்படி உங்களுக்கு நாங்க பாதி வழியில தேங்கிட்டது தெரியும்?”

“இப்போ இந்த கேள்விக்கு பதில் சொல்றதா பெரிக? கமான்... அங்க உங்க எம்.டி. அருணாச்சலா காருக்கு வெளியே தவிச்சுகிட்டிருக்கார். அவரைப் போய்ப் பார்ப்போமே...?”

லீ யுவான் என்னும் அந்த பிட்சு மிக அழகாக அவன் கேள்வியை கத்தரித்துவிட்டு முன்னால் நடந்தார்.

அதை நடை என்று கூட சொல்ல முடியாது. ஒருவித மாராத்தான் ஓட்டம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

கார்த்திகேயனாலும், மொய்தீனாலும் அவரைப் பின் தொடரவே முடியவில்லை.

ஆக்ஸிஜன் அவ்வளவாக இல்லாத காற்று, இவர்களை மிகவே சோதித்து பெரிதாக மூச்சிரைக்கச் செய்தது!

தட்டுத்தடுமாறி நடந்து காரை நெருங்கியபோது- பிட்சு

சொன்னதுதான் உண்மை. அருணாச்சலா காருக்கு வெளியே
புகை பிடித்தபடி. டென்ஷனோடு நின்றுகொண்டிருந்தார்.

பிட்சுவைப் பார்க்கவும் புருவத்தில் வளைசல்.

பிட்சு உடம்பை வளைத்து வரவேற்றார்.

“வெல்கம்...வெல்கம் மிஸ்டர் அருணாச்சலா...”

“என்னை...என்னை எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?”

“டில்லியில் மிஸ்டர் குப்தா சொல்லித்தானே என்னை
பார்க்க நீங்க வந்துருக்கீங்க. ஐ நோ... ஐ நோ...”

“அப்போ... நீங்க... நீங்க...”- அருணாச்சலா நெற்றியை
தேய்க்க, கார்த்தி தமிழில் இடை-வெட்டினான்.

“சார் இவர்தான் நாம தேடி வந்த பிட்சு லீ யுவான்.”

“மைகாட்... இங்க எப்படி? நீதான் போய் கூட்டிகிட்ட
வந்தியா?”

“இல்ல சார்... சும்மா கொஞ்ச தூரம் ‘வாக்விங்’ போனோம்
வழியில் பார்த்தோம். எப்படியோ நம்மை அடையாளம் தெரிந்
ககிட்டு விசாரிச்சார். எப்படின்னுதான் தெரியலை.”

“என்னைய்யா சொல்றே... அப்ப நாம ‘லே’கிட்ட
வந்துட்டோமா?”

“இவரைக் கேட்டா இல்லேங்கறார். எது எப்படியோ... பிட்சு
லீ யுவான் ஒரு அதிசய மனிதர்னு குப்தா சொன்னது சரியாத்தான்
இருக்கு...”

“அப்ப கும்புடப் போன தெய்வம் எதிர்லையே வந்துடிச்சுன்னு
சொல்லு...” அருணாச்சலா பரவசமடைய- பிட்சுவுக்கும் அது
புரிந்திருக்க வேண்டும்.

“நான் தெய்வமில்ல மிஸ்டர் அருணாச்சலா. சாதாரண
மனுஷன். வெரி புவர் மேன்.”

“யார்? நீங்களா...? இந்த நடுங்கற குளிர்ல உடம்புல ஒரு கால்

வேட்டியோட இருக்கற நீங்க புவர் மேனா... நோ... நோ...”

கார்த்தி புகழ்வது போல சிலிர்த்தான்.

“ஒ.கே.. லெட் அஸ் மூவ். முதல்ல பிளாக் டி. அப்புறமா நீங்க
வந்த விஷயம் பத்தி பேசுவோம்...”

“வாங்க... கார்லேயே போய்டலாம், போகலாம்ல?”

“வித் ப்ளேஷர்!”

கார் அடுத்த பத்தாவது நொடி கிளம்பியது.

பாதையிலும் பனி விலகி, வழி துல்லியமாகத் தெரிந்தது.

6

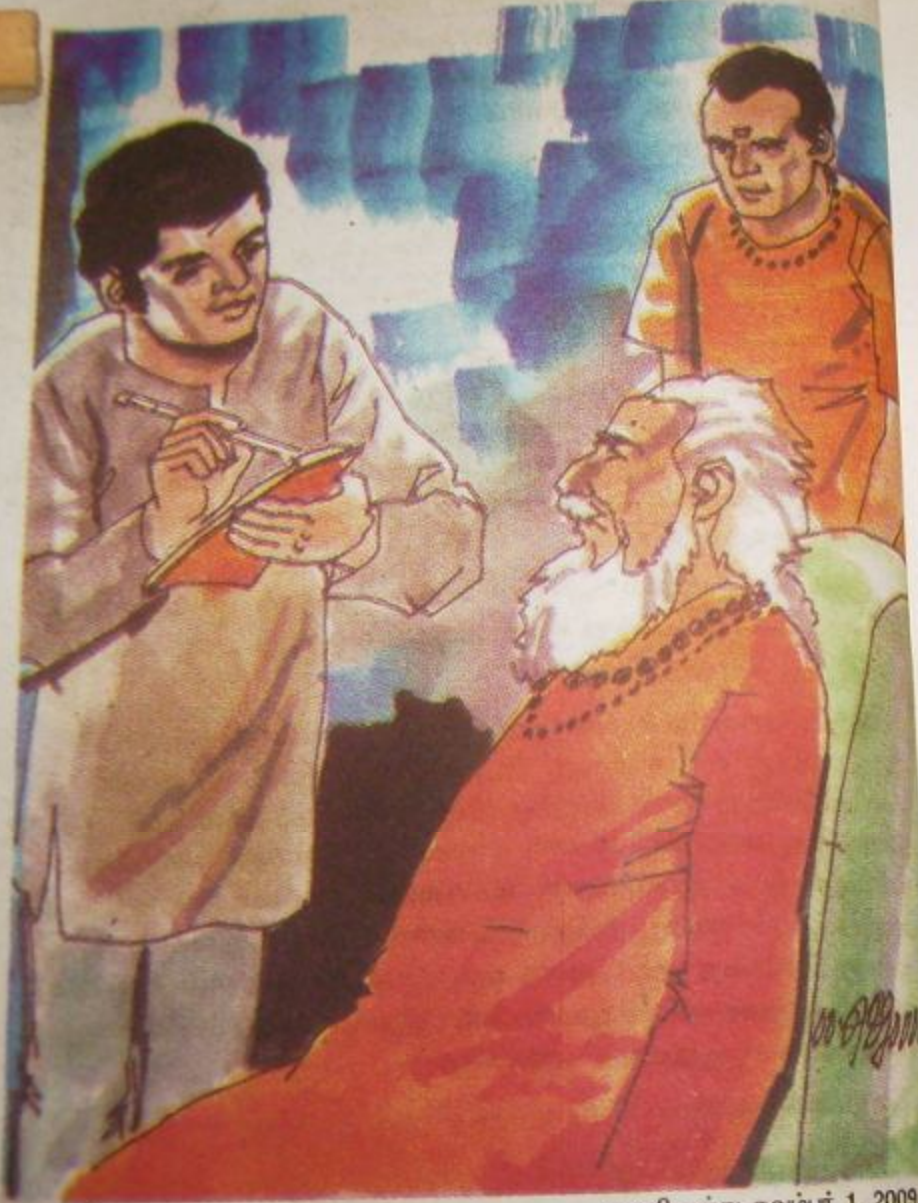
“உலகில் எவ்வளவோ ஆராய்ச்சிகள்! மண்ணைப்
பொன்னாக்குவதிலே இருந்து, பெண்ணை ஆணாக்குவது வரை
எவ்வளவோ முயற்சிகள்.

இதில் உயிர் பற்றிய ஆராய்ச்சி மட்டும் ஒரு பெரிய கண்ணாமூச்சி
விளையாட்டாகவே இன்று வரை இருந்து வருகிறது.

‘இறப்பு என்றால் என்ன?’

‘இறப்பதற்கு முன் வரை இயங்கு சக்தியாகத் திகழ்ந்த உயிர்,
இறந்த பிறகு என்னாகிறது? இறக்காமல் வாழவே முடியாதா...?’
என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு விஞ்ஞானத்திடம் தெளிவான பதில்
இல்லை. ஆனால், மெய்ஞானம் முடியும் என்கிறது. சராசரி வாழ்க்கைக்
காலமான நூறு ஆண்டு என்பதை எவ்வளவோ மெய்ஞானிகள் பல
நூறு வருடங்களுக்கு நீட்டித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அந்த
வித்தை தெரியாத வரை அதை ஒரு கற்பனையாகத்தான் நினைக்க
முடியும். வித்தையைக் கற்றவர்களோ, ‘இது சொல்லிப் புரியவைக்கும்
ஒன்றல்ல, சுய அனுபவம்’ என்கின்றனர்.

எது உண்மை?

அது என்னவோ தெரியவில்லை. மாயம், மந்திரம் என்று வாழ்பவர்கள் ஜனக் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து வாழ்வதே இல்லை. தனியாக ஒரு மலை அடிவாரம்பக்கமாகவோ, இல்லை ஏதோ ஒரு காட்டுக்குள்ளேயோ பு கு ந் து கெ ர ண் டு விடுகின்றார்கள்.

தர்மனும் தன் குடியிருப்பை ஒரு மலை அடிவாரத்தில்தான் அமைத்துக்கொண்டு இருந்தான். ஆஸ்ரமம் போல ஒரு குடிசை. சுற்றிலும் மரங்கள். முன்னால் நிறைய கார்கள்.

உள்ளே சின்னதாக துர்க்கை அம்மனுக்கு ஒரு சந்நதி. அதன் முன்னால் ஒரு அலங்காரமான பலகை மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு வந்திருப்பவர்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

வெளியே மர நிழலில் லோகநாதன் என்னும் பத்திரிகையாளர் ஒருவர் ஜோல்னா பை தொங்கும் தோளோடு தர்மன் குறிசொல்வதையும், எலுமிச்சம்பழத்தை மந்திரித்துத் தரும் அழகையும் நோட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

ஆச்சரியம், அதிர்ச்சி, குழப்பம் என்று பல உணர்ச்சிகளும் மாறி மாறி லோகநாதன் முகத்தில் விளையாடிக்கொண்டு இருந்தன. சபாரி சூட்டில் ஒரு தொழில் அதிபர். அவரது கார் டிரைவர் அவர் எதிரில் நிற்கக்கூட அச்சப்பட்டான். அப்படியொரு ஆளுமை.

அப்படிப்பட்டவரே தர்மனின் காலில் விழுந்து எழுந்தபோது ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

வி-2

ராணிமுத்து சந்தா விவரம்

இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 275
ஒரு ஆண்டு	ரூ. 150
ஆறுமாதம்	ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூ. 1225
ஆறுமாதம்	ரூ. 615

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

மேலாளர்,
"ராணிமுத்து",
சென்னை-600 007.

ஆச்சரியமாக இருந்தது. “நீங்க சொன்ன நேரத்துலதான் ‘அக்ரிமெண்ட்’ போட்டேன். அப்படியே டெண்டருக்கும் எழுதிக் கொடுத்தேன். எனக்கே அது கிடைச்சுடுச்சு. சாமி சொன்னா சொன்னதுதான் என்கறது சரியாப் போச்சுங்க” என்று அவர் சொன்னதெல்லாம் லோகநாதனுக்குள் சுழன்றடித்துக்கொண்டே இருந்தது.

இறுதியாக அவனையும் தர்மன் கூப்பிட்டுவிட்டான்.

“தம்பி... நீங்கதானே லோகநாதன் என்கறவர்?”

“ஆமாம்.”

“சாமி கூப்பிடுது...” தர்மனின் உதவியாளர் கூப்பிட- உள்ளே நுழைந்தான்.

“என் பெயர் எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?” என்று கேட்கத் தோன்றினாலும், அது ஒரு பெரிய விஷயமில்லை என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

“வா தம்பி... உக்கார்.”

தர்மனும் கைகாட்டி எதிரில் அமரச் சொன்னான். லோகநாதனும் அமர்ந்தான்.

“என்ன விஷயம், சொல்லுங்க...?”

“என்ன விஷயமா...? என் பேரைக் கண்டுபிடிச்சு கூப்பிட முடியுது. நான் எதுக்கு வந்திருக்கேன்கறது தெரியலியா?”

“ஏன் தெரியாம...? உழைச்சு பொழைக்காம மாயம், மந்திரம், பில்லி குனியம், ஏவல்லு ஏதேதோ சொல்லிகிட்டு வர்றவங்க போறவங்கள ஏமாத்திப் பொழைக்கறதும் ஒரு பொழப்பா... எப்படி அந்த பொழப்ப சாமர்த்தியமா ஒரு திடத்தோட எப்படி நான் நடத்தறேன்னு தெரியணும்... சரிதானே?”

“பரவால்லியே... என் மனசுல இருக்கறத அப்படியே சொல்லிட்டிங்களே. உங்களுக்கு ‘பேஸ் ரீடிங்’, டெலிபதி இதெல்லாம் தெரியுமனு நினைக்கறேன்.”

“எனக்கு வெங்கடாசலபதியை தெரியும். ‘டெலிபதி’ன்னா என்னென்ன தெரியாது. இப்படியெல்லாம் மனசுல இருக்கறத புட்டுப் புட்டு வைக்கறதுக்குப் பேர்தான் உங்க இங்கிலிஷுல ‘டெலிபதி’ன்னு சொல்வீங்களோ?”

“அப்படியும் சொல்லுவாங்கன்னு வெச்சுக்குங்களேன். ஆனா, டெலிபதிங்கறது ஒருத்தரை ஒருத்தர் பார்த்துக்காம, டெலிபோன் உதவியில்லாம பேசிக்கற ஒரு வித்தைன்னு சொல்வாங்க. அது எவ்வளவு தூரம் உண்மைன்னு தெரியாது.”

“அப்ப உங்களுக்கு எல்லாத்துலயுமே ஒரு சந்தேகமும் இருக்குன்னு சொல்லுங்க.”

“சந்தேகப்படாம யார் இருக்காங்க சொல்லுங்க பார்ப்போம்... சந்தேகப்பட்டாத்தானே கேள்வி கேட்க முடியும்.”

“சரி, இப்ப உங்களுக்கு என்ன தெரியணும்...?”

“உங்க மாயம் மந்திரமெல்லாம் எந்த அளவுக்கு உண்மை?”

“அவ்வளவும் பொய்!”

பொட்டிலடித்தது, தர்மனின் பதில்.

“பொய்யா...?”

“ஆமாம்... பொய்யேதான். எல்லாமே தகிடுதத்தம்.”

“இல்ல, எனக்காக நீங்க வேணும்னே சொல்றீங்க?”

“அட, என்ன தம்பி நீங்க... எதுக்கு வெட்டிப் பேச்சுன்னு நான் ஒரு வார்த்தையில பதில் சொன்னா அதைக்கூட சந்தேகப்படுறீங்களே?”

“அப்ப நீங்க சொன்னதை நான் அப்படியே பத்திரிகைல எழுதவா?”

“இல்லாட்டி மட்டும் எல்லாம் பெரிய உண்மைன்னு புகழ்ந்தா எழுதப் போறீங்க?”

“அப்ப வெறுத்துப் போய்தான் இப்படி சொல்றீங்களா?”

“வெறுக்கறதுக்கு என்ன இருக்குது... ஏமாறத் தயாரா இருக்கறவங்களை ஏமாத்த வேண்டியது. ஏமாத்த முடியாதவங்கிட்ட ‘சரண்டர்’ ஆயிட வேண்டியது. இதுதான் எங்க பாலிசி.”

தர்மன் மிக சாதாரணமாக படுபடு கேஷுவலாகச் சொன்னான்.

லோகநாதனுக்குள் திணறல். நிறைய வாக்குவாதங்கள், விளக்கங்கள் என்று இந்த சந்திப்பு போகும். ஒரு சுவாரசியமான கட்டுரை கிடைக்கும் என்று நினைத்தால்- இந்த மனிதன் இப்படி பொசுக்கென்று முருங்கைக் கட்டை போல விஷயத்தை ஒடித்துவிட்டானே...

வெறித்தான்.

சற்று முன்வரை எல்லாம் பொய் நம்பிக்கைகள் என்று நினைத்துக்கொண்டு இருந்தவன், கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனமாகவும் யோசிக்கத் தொடங்கினான். உலகில் தப்பான யாரும் இவ்வளவு தைரியமாகத் தங்கள் தப்பை ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அதில் கொஞ்சம் வெட்கமும், தயக்கமும் நிச்சயமாக இருக்கும். தர்மனிடமோ சுத்தமாய் அது இல்லை.

தன்னிடம் விவாதம் செய்ய விருப்பம் இல்லாததால் ஒருவேளை இப்படிப் பேசுகிறானோ...?

“என்ன தம்பி... எனக்கு உங்ககிட்ட விவாதம் பண்ணப் பிடிக்காம நான் ஒரு வார்த்தையில் முடிச்சுகிட்டதா நினைக்கறீங்களா?”

தர்மன், லோகநாதனின் மனதை அப்படியே படம் பிடித்தான்.

“அது... அது...”

“என்ன தயக்கம்...? என்னை எந்த கணக்குல எடுத்துக்கறதுன்னே தெரியல... அப்படித்தானே?”

“ஆமாம்.”

“அப்படி வாங்க வழிக்கு. எதையும் புரிஞ்சுக்க முயற்சி செய்யாதீங்க. முன்னாடியே ஒரு முடிவுக்கு வந்து. அதுல தின்னுவிட்டு எதையும் பாக்காதிங்க...”

“அப்படின்னா?”

“மாந்திரீகமும் ஒரு விஞ்ஞானம்தான் தம்பி...”

“இப்பத்தான்... இப்பத்தான் நீங்க நான் எதிர்பார்த்த விஷயத்துக்கு வரீங்க. எப்படி... எப்படின்னு சொல்லுங்களேன்.”

“அணுகுண்டைப் பத்தி கேள்விப்பட்டிருக்கீங்களா?”

“எதுக்கு இப்ப இந்தக் கேள்வி...?”

“இல்ல. கேள்விப்பட்டிருக்கீங்களான்னு கேக்கறேன்.”

“நிறைய... ‘புத்தர் சிரித்தார்’ன்னு ‘கோட்வேர்ட்’ல நம்ப வாஜ்பாய் அரசாங்கம் கூட அணுகுண்டை பரிசோதனை செய்து பார்த்தாங்களே?”

“அந்த குண்டை எப்படி செய்யறதுன்னு விஞ்ஞானிககிட்ட கேட்டா அவங்க சொல்லுவாங்களா?”

“அது எப்படி... அது ‘டாப் சிக்ரெட்’ ஆச்சே.”

“அவங்க சொல்லலைங்கறதால அது பொய் இல்லையே?”

“நிச்சயமா.”

“மாந்திரீகம் ஒரு விஞ்ஞானம்தான் நான் சொல்றதும் அப்படித்தான். இதுவும் ஒரு ‘டாப் சிக்ரெட்’. என்னால சொல்ல முடியாது.”

“இல்ல... இல்ல... இது சாமர்த்தியமான பதில். நீங்க பயங்கர புத்திசாலி. என்னை இப்படியெல்லாம் சொல்லி கட்டிப் போட முயற்சிக்காதிங்க. மாந்திரீகத்தை நான் புரிஞ்சுக்க விரும்பறேன்.”

“அப்படின்னா என்கிட்ட ஒரு மாணவனா சேருங்க. அதுக்கு முன்னாடி உங்க ஜாதகத்தைக் கொண்டுவிட்டு வாங்க. அதையும்

பார்த்துட்டு பிறகு சொல்றேன்."

"ஜாதகம் எதுக்கு?"

"எல்லாரும் எல்லாத்தையும் படிச்சு தெரிஞ்சுக்க முடியாது. மாயா சாஸ்திரம் படிக்க கர்மவினையில இடம் இருக்கணும்."

"இது... இதுவும் சாமர்த்தியமான பதில். எந்த ஒரு விஷயத்தையும் கத்துக்க ஆர்வமும், அக்கறையும் இருந்தா போதும். கூடவே உழைப்பு. அந்த விஷயம் தானாக வசப்பட்டுடும்..."

"அதெல்லாம் இந்த ஒரு வித்தைக்கு மட்டும் பொருந்தாது..."

"இல்ல... பொருந்தும். மனுஷன் முயற்சி செஞ்சா முடியாதது எதுவுமில்லை."

"அப்படியா?"

"என்ன அப்படியா...? நிலாவுல கால் வைக்கலே? செவ்வாய்கிரகத்துக்கே 'சாட்லைட்' அனுப்பலையா?"

"அப்படியா?"

"திரும்பத் திரும்ப அப்படியான்னா என்ன அர்த்தம்? மனுஷ சக்தியால எது முடியாது? ஒரு படிப்பு வாசனையே இல்லாத நீங்க மாயம் மந்திரம்னு என்னென்னமோ பண்ணலாம். என்னால முடியாதா?"

"அப்ப மனுஷனால என்ன வேணா பண்ண முடியுமா?"

"எது முடியாது...? அதைச் சொல்லுங்க..."

"சரி... நான் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்றேன். வீட்டுக்கு வீடு நடக்கற விஷயம்தான். அரசாங்கமே இதைத் தடுக்க என்னடா பண்ணலாம்னு மண்டைய பிச்சுகிட்டிருக்கிற ஒரு விஷயம். அதைச் சொல்றேன். உங்களால முடியுமானு சொல்லுங்களேன்..."

"வீட்டுக்கு வீடு நடக்கற விஷயமா...? என்ன சொல்றீங்க?"

"குழந்தைப் பிறப்பைத்தான் சொல்றேன். அது எந்த வீட்டுல

நடக்கலை?"

"அப்ப நான் குழந்தை பெத்துக்கணுமா?"

"ம்... உங்க முயற்சியால நீங்க கருத்தரிச்சு, பத்து மாசம் கமந்து ஒரு குழந்தையைப் பெத்துக் காட்டணும். முடியுமா?"

"இல்ல... நீங்க திரும்பவும் விதண்டாவாதம் பண்ணுறீங்க. ஒரு ஆண் எப்படி பிள்ள பெத்துக்க முடியும்?"

"முயற்சி... உழைப்பு... அப்படி இப்படின்னீங்க?"

"இயற்கைக்கு எதிரா எது செய்தாலும் உருப்படாதுங்கறது உங்களுக்குத் தெரியாது?"

"மாந்திரீகமும் அப்படித்தான். இது மட்டுமல்ல... இதைப் போல பல விஷயங்கள் இருக்கு தம்பி."

"நீங்க ஒரு ஆண். உங்களால இந்த மாய மந்திரங்கள்ல ஈடுபட முடியுமனா, நானும் ஒரு ஆண். என்னாலேயும் முடியும்!"

"அப்படியா?"

"திரும்பவும் 'அப்படியா'ன்னு நக்கலா கேக்காதீங்க. என் தன்னம்பிக்கையை நீங்க என்ன பண்ணினாலும் எதுவும் செய்ய முடியாது. எனக்கு ஒண்ணுல உங்க விஷயமெல்லாம் மாய்மாலங்கறது தெரியணும். இல்லை, உண்மைன்னா அது எப்படின்னு தெரியணும்."

"சரி... உங்களுக்கு ஒரு பரீட்சை வைக்கறேன். அதுல நீங்க 'பாஸ்' பண்ணிட்டா உங்களை நான் சேர்த்துக்கிட்டு வித்தைகளை சொல்லித் தரேன். எனக்கும், எனக்குப் பிறகு பேர் சொல்ல ஒரு சிஷ்யன் இல்லையேங்கற குறை இருக்கு..."

"குட்... என்ன பரீட்சை...? முதல்ல அதைச் சொல்லுங்க."

"இரண்டு பேரும் ஆண்தானேன்னு சொன்னீங்கள்ல...?"

"இல்லையா பின்னே?"

"உருவத்துல ஆணா இருந்து பிரயோஜனமில்ல. உள்ளத்துலேயும்

ஒரு ஆணா இருக்கணும்."

"எதாவது வீரதீரச் செயல் செய்து அதை நிரூபிக்கணுமா?"

"ஆமா, கத்தி கபடான்னு எதுவும் இல்லாம- முட்டி மோதாம நாம ஆம்பளைங்கறதை காட்டற ஒரு பரீட்சை இருக்கு. அந்தப் பரீட்சைதான் மாந்தரீகத்துலேயே ரொம்ப முக்கியமான பரீட்சை..."

"என்ன பரீட்சை அது?"

"இன்னிக்கு போய்ட்டு நாளைக்கு ராத்திரி வாங்க. இரண்டு பேரும் சேர்ந்தே பரீட்சை எழுதுவோம்."

"மாறமாட்டங்களே..."

"நீங்க மாறாம இருந்தா சரி..."

"அப்ப நான் இப்ப புறப்படுறேன்."

"பார்த்து போய்ட்டு வாங்க..."

தர்மன் விடை கொடுத்தான்.

லோகநாதனும் ஏதோ கூரை ஏறி கோழியாவது பிடிக்க முடிந்ததே என்கிற மாதிரி அங்கிருந்து புறப்பட்டான்!

தர்மன் முகத்தில் ஒருவித மர்மச் சிரிப்பு.

7

"உடம்பில் இரு வகை சக்தி இருக்கிறது. ஒன்று, ஓடியாடி உழைக்கத் தேவையான இயக்க சக்தி. இது சாப்பிடும் உணவுப் பொருளாலும், உடம்பிற்கு அளிக்கும் ஓய்வினாலும் கிடைப்பது.

இன்னொன்று, அந்த இயக்க சக்தியை அப்படியே மாற்றி- உடம்பை ஆளும் மனோசக்தி.

இந்த மனோசக்திதான் பெரியது. இந்த சக்தி அதிகரிக்கும்போது உடம்பை ஆட்டிப் படைக்கலாம். சுண்டுவிரலால் ஒரு இரும்பு

உருண்டையை சுண்டிவிட்டு ஓடவிடலாம். வெறும் பார்வையாலே ஒரு இரும்புக்கம்பியை வளைக்கலாம்.

இந்த உச்சத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு உடம்பும், ஆன்மாவும் தனித்தனி என்பது தானாக விளங்கிவிடுமாம்!"

சூரியன் உச்சியில் இருந்தான்! அந்த பனிப் பள்ளத்தாக்கில் குளிரும் சற்று கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது.

அண்ணார்ந்து பார்த்த பிட்சு லீ யுவானுக்கு துளி கூட கண்களில் கூச்சமில்லை.

அப்படியே எதிரில் இருக்கும் அருணாச்சலாவையும், கார்த்திகேயனையும் பார்த்தார்.

பின் தனது மடாலயத்துக்குள் அவர்களைக் கூட்டிச் சென்றார்.

மடாலயம், பிலாய் மரத்துண்டுகளால் ஈரத்தாக்குதலுக்கு ஈடுகொடுக்கும் விதமாக இருந்தது.

பீடம் ஒன்றில் யோக புத்தர் உருவம் ஒன்று.

முன்னால் கொத்து ஊதுபத்திகள் புகைக்கோடுகள் போட்டுக்கொண்டிருந்தன. இதமான மணம். ஒரு ஈச்சம் பாய் தரையில் விரிந்திருந்தது. பிட்சு அதில் இருவரையும் அமரச் சொன்னார்.

ஆனால் கார்த்திகேயனை 'நீ வெளியே போய்விடு...' என்கிற மாதிரி அருணாச்சலா பார்க்க- அவனும் புரிந்துகொண்டு வெளியேறினான்.

பிட்சு முகத்தில் ஒரு நூலிழைச் சிரிப்பு.

"நான் வந்திருக்கறது ஒரு முக்கியமான விஷயத்துக்காக. அது என்னைத் தவிர யாருக்கும் தெரியக்கூடாது..."- அருணாச்சலா அந்தச் சிரிப்புக்கு காரணம் சொன்னார்.

"பணம் காசு சேர்ந்துட்டாலே எல்லாமே ரகசியம்தானே?"-

பிட்டுவும் பதில் சொன்னார். அதில் குத்தல் இருந்தது.

“நீங்க முற்றும் துறந்தவர். நாங்க அப்படி இல்லையே...?”

“சரி, விஷயத்துக்கு வாங்க. நான் என்ன செய்யணும்?”

“இறந்து போனவங்களோடு நீங்க பேசுவீங்களன்னு கேள்விப்பட்டேன். முதல்ல நான் அதை நம்பலை. எங்க ஊரல்லயும் ஆவி கூட பேசறேன்னு நிறைய பேர் இருக்காங்க. மை போட்டுப் பாக்கறது, குறி சொல்றதுன்னும் ஆளுங்க இருக்காங்க...”

“அவங்க மேலெல்லாம் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?”

“ஆவி இருக்குன்னு சொல்றதையே நான் நம்பத் தயாரா இல்லை. அப்படி இருக்க எப்படி நான் அவங்களை நம்புவேன்?”

“என் மேல மட்டும் எப்படி நம்பிக்கை வந்தது?”

“அதுக்குக் காரணம் என் உயிர் நண்பர் குப்தாதான். குப்தா ஒரு ‘பிசினஸ் மேக்னட்’. இந்தியாவோட துணித் தேவையில் பாதியை அவர் ஒருத்தரே பூர்த்தி செய்யறார். வெளிநாட்டுக்கும் ஏற்றுமதி பண்ணுறார். அவர் மகன் ஒரு விபத்துல செத்துப் போயிட்டான். பல முக்கியமான ஆவணங்கள் அவன்கிட்ட இருந்தன.

அதுக்கெல்லாம் மதிப்பு வெச்சா பல கோடி போகும். அது எங்கே இருக்குன்னு தெரிஞ்சுக்க முடியாம அவர் தத்தளிச்சப்போ நீங்க குப்தாவுக்கு உதவி செய்து, அவர் மகனோட ஆவி கூட பேசி- அந்த ஆவணங்களை எல்லாம் கவிட்சர்லாந்துல ஒரு ‘பேங்க் லாக்ஸ்’ல இருக்கறதைக் கண்டுபிடிச்சு சொன்னீங்களாம். இதை குப்தா என்கிட்ட சொன்னப்போ என்னால நம்பவே முடியலை...”

“அப்ப நீங்க எதைத் தெரிஞ்சுக்கணும்?”

“என் நண்பன் சதாசிவம் திடீர்னு மாரடைப்புல செத்துப் போயிட்டான். அவனுக்கு என்னைப் பத்தின ஒரு ரகசியம் தெரியும்...”

“அது என்ன ரகசியம்?”

“அது... அது...”

“தயக்கமா இருந்தா சொல்ல வேண்டாம். இப்ப நீங்க அந்த சதாசிவத்தோட பேசணுமா?”

“ஆமாம்...”

“அதுக்கு முதல்ல உங்களுக்கு நம்பிக்கை அவசியம்.”

“நம்பித்தானே வந்திருக்கேன்...”

“இல்லை... சந்தேகத்தோட அரை மனசா வந்திருக்கீங்க...”

“எப்படியோ வந்திருக்கேன்ல...?”

“எப்படியோ வந்திருக்கறது தப்பான ஒண்ணு. முழு நம்பிக்கை வேணும். அது இல்லேன்னா என்னால அவரைக் கூப்பிட முடியாது.”

“தப்பா எடுத்துக்காநீங்க... கண்ணால பார்த்து, காதால கேட்கறதுலயே சந்தேகப்படுறதுதான் மனுஷ ஜென்மம். அப்படி இருக்க... எப்படி நம்பிக்கை வரும்? சதாசிவம் ஆத்மா இங்கே வந்து என் கண்முன்னே தெரியட்டும். நான் நம்பறேன்.”

அருணாச்சலா உண்மை பேசினார்.

ஆனால், பிடுகுவோ சிரித்தார்.

“நான் ஒண்ணும் தப்பா பேசலையே...? என் மனசுல பட்டதை சொல்லியிருக்கேன்.”

“குப்தா இப்படியெல்லாம் அவ நம்பிக்கையோட பேசலை. அதனாலதான் அவர் மகனை அவரால பார்க்க முடிஞ்சது. அது தெரிஞ்சும் நம்பிக்கை வரலைன்னா எப்படி அருணாச்சலா?”

“மன்னிக்கணும். எந்த ஒரு விஷயத்தையும் நூறு சதம் நம்பறவன் ஜெயிக்க முடியாது. ஒரு சதம், ஒரே ஒரு சதமாவது எச்சரிக்கையா நம்பாமலும் இருக்கணும். குப்தா கூட தப்பா எதையாவது புரிஞ்சு சொல்லி இருக்கலாம்னு ஒரு சின்ன சந்தேகம் எனக்குன்ன...”

மீண்டும் சிரித்தார் பிட்சு.

மெல்ல எழுந்திருந்து ஒரு இருட்டு அறைக்குள் சென்றார், திரும்பி வந்தபோது அவர் கையில் ஒரு மரப்பெட்டி.

அருணாச்சலா எதிரில் அதைத் திறந்தார்.

உள்ளே ஒரு தினுசான உலோக விளக்கும், அதில் எட்டு குழிகளும் இருந்தன.

கூடவே ஒரு வெண்பந்து போன்ற கண்ணாடிப் பந்து. அந்த கண்ணாடிப் பந்தை அரைக்கோளமாக அப்படியே வெட்டிப் பிரிக்க முடிந்தது.

இப்போது இரண்டு அரைக் கோளங்கள், ஒன்றுக்குள் அந்த எட்டுக்குழி விளக்கை வைத்தவர், அதில் வாசனையான ஒருவித எண்ணெயை விட்டு- திரி போட்டு- திரியின் நுனியை நிமிண்டிவிட்டார். பின் வாயருகே கையைக் கொண்டுசென்று மூடியபடி- விருட்டென்று நாக்கை நீட்டினார்.

தீப்பெட்டியை உரசினது போல நாக்கின் நுனியில் ஒரு தீபச்சுடர்!

அருணாச்சலா வெலவெலத்து இருந்தார். நாவில் எரியும் தீபச்சுடரை அப்படியே ஆட்காட்டி விரலில் பிடித்து, அந்த எட்டுக்குழி விளக்கையும் ஏற்றினார்.

"எப்படி... எப்படி... நாக்குல நெருப்பு வந்தது? ஹவ் இட் ஈஸ் பாசிபிள்?"

அருணாச்சலாவும் தன் அதிர்வைக் கேள்வியாக்கினார்.

பிட்சு பதில் சொல்லவில்லை. விளக்கைப் பார்த்தார். விளக்கில் எட்டு தீபச் சுடர்கள். அதை அப்படியே மீதமுள்ள கண்ணாடிக் கோளத்தால் மூடினார். கண்ணாடிப் பந்துக்குள் விளக்கின் சுடர்கள் ஒளிவிட்டதில் கண்ணாடி பந்தே ஒரு ஒளிக்கோளம் போலானது. அந்த இடமே புதிய ஒளியால் மாறிப்போனது.

பிட்சு கண்களை மூடி தியானிக்கத் தொடங்கியிருந்தார்.

அருணாச்சலாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. மொத்தத்தில் இது ஒரு வித்தியாசமான அனுபவம் என்பது மட்டும் அவருக்குப் புரிந்தது.

பிட்சுவின் கையிரண்டும் வரம்பேட்பது போல் உயர்ந்திருந்தன. உதட்டில் ஏதோ முணுமுணுப்பு. அது என்ன பாஷை என்றே தெரியவில்லை.

நிசப்தத்தில் பிட்சுவின் பிரார்த்தனை மட்டும் தொடர்ந்தது. வெளியே கார்த்திகேயன் நகத்தைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தான். மொய்தின் நெருங்கி வந்து கேட்டான்.

"என்ன சார், நீங்க உள்ளே போகலையா?"

"முட்டாள்... நான் அவரோட வேலைக்காரன். அவர் வந்துருக்கறது ஒரு ரகசியமான விஷயத்துக்கு. என்னை கிட்ட விடுவாரா?"

"அப்படி என்ன சார் ரகசியமான விஷயம்?"

"இந்த மாதிரி கோடஸ்வரங்கிட்ட பல ரகசியங்கள் இருக்கும். எதுவும் யாருக்கும் தெரியாது. ஏன், என் எம்.டி. மனகல என்ன இருக்குன்னு அவர் மனைவிக் கே கூட தெரியாது."

"அந்த ரகசியங்களுக்கும், இந்த பிட்சுவுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"மொய்தின்... நீ ஒருநாள் சம்பளத்துக்கு கார் ஓட்ட வந்தவன். கூட ஒரு நூறு ரூபாய் கேள்... தரேன். இப்படி உனக்கு சம்பந்தம் இல்லாத கேள்விகளைக் கேட்காதே..."

"அதுக்கில்ல சார்... அந்த ஷிகாரா மலைக்குன்று பற்றி, இங்க இருக்கற சில பிட்சுகள் பற்றி நான் நிறைய கேள்விப்பட்டே இருக்கேன். இவங்க பயங்கரமானவங்க."

"என் எம்.டி. அதைவிட பயங்கரமானவர். அது உனக்குத் தெரியாது."

"சரி, எனக்கென்ன வந்தது? நீங்க சொன்ன மாதிரி நூறு ரூபா

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

"எப்ப டாக்டர்
'ஆபரேஷன்' செய்யப்
போறீங்க?"
"ஏன் கேட்கிறீங்க?"
"மலர்வளையத்துக்கு
'ஆர்டர்' கொடுக்கத்
தான்...!"

- ஜி. ராஜசேகர்,
சாக்கோட்டை.

"வைத்தியரே...
இரண்டு நாட்களாக
இரவில் அரசியார் சரியாக
தூங்குறதே இல்லை...?"
"ஏன் மன்னா...?"
"அவளது தங்கை
வெளியூரிலிருந்து
வந்துள்ளாள்...!"

- பாலு, சென்னை.

"எங்க விசயத்துல
நீங்க முக்கை நுழைக்கறது
அவ்வளவு நல்லா
இல்லை!"

- எஸ். ஜெ. கலைவாணி,
சென்னை.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

கூடவே தந்திடுங்க..."

"ஆயிரம் ரூபாயே தரேன். இப்படி எங்களுக்கு கார் ஓட்டுவதைப்
பத்தியோ... நாங்க இங்க வந்ததைப் பத்தியோ யார்விட்டோமும்
மூச்சு விடக்கூடாது நீ."

"ரொம்ப சந்தோஷம் சார்..."

வெளியே கார்த்தியேனும், மொய்தீனும் குகுகுத்துக்கொன்ன-
உள்ளே பிரார்த்தனை தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது.

அதற்கு ஒரு முடிவு வந்த மாதிரி- அந்தக் கண்ணாடிக்
கோளத்தின் ஒரு பாதி- மூடிய நிலையில் இருந்து தானாகக்
கீழே விழுந்தது.

தீபச்சுடர்களும் காற்று பட்டது போல சடசடவென்று
ஆடின.

பிட்சு அதைப் பார்த்துவிட்டு பரவசமானார். தன்
சின்னக்கண்களை முடிந்த அளவு அகலமாக்கி, "வந்துட்டியா
சின்... வந்துட்டியா" என்றார்.

சடாரென்னு அருணாச்சலா பக்கம் திரும்பி, "அருணாச்சலா,
செத்துப்போன அந்த சதாசிவம் 'போட்டோ' இருக்கா?" என்று
கேட்டார்.

"இல்ல.. திடீர்னு கேட்டா அவர் 'போட்டோ'வுக்கு நான்
எங்க போவேன்...?"

"சரி... அவர் சம்பந்தமான ஏதாவது ஒரு பொருளாவது
இருக்கா?"

அருணாச்சலா உடனே தன் சட்டை 'பாக்கெட்'லில் இருந்து
ஒரு பேனாவை எடுத்து, "இது... அவர் எனக்கு பரிசளித்த
பேனா..." என்றபடியே கொடுத்தார்.

"சந்தோஷம்... கொண்டாங்க..." வாங்கிக்கொண்ட பிட்சு,
மளமளவென்று ஒரு நோட்டை எடுத்து வந்து- அதை
அருணாச்சலாவிடம் கொடுத்து- "இதுல நீங்க கேட்க நினைக்கறதை

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

எழுதுங்க... எழுதிட்டு நோட்டை மூடி வெச்சுடுங்க... மற்றதை
சின் பார்த்துப்பார்..."

"அது யார் சின்?"

"சின் ஒரு மகாயோகி. சமாதியான பிறகும் எங்களுக்கு
உதவிகிட்டு இருக்கறவர். அவர் போய் உங்க சதாசிவத்தோட
ஆன்மாவை கூட்டிகிட்டு வந்து, உங்கக் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல
வைப்பார்..."

"எப்படி?"

"இந்த நோட்டுல முதல்ல கேள்விகளை எழுதுங்க. கீழே உங்க
நண்பரே வந்து பதிலை எழுதிக் காட்டுவார்..."

"நிஜமாவா?"

"சீக்கிரம்... விளக்கு அணையறதுக்குள்ள எழுதுங்க. அடிக்கடி
சின்னை கூப்பிடுறதும் நல்லதில்ல. ம்... சீக்கிரம். விளக்கு அணைஞ்
சுட்டா- திரும்ப பத்து, பதினைஞ்சு நாளைக்கு சின்னை கூப்பிட
முடியாது..."

"அப்படி ஒரு சக்தியா இந்த விளக்குக்கு?"

"ஆமாம்... இதைக் கொண்டு யார் வழிபாடு செய்தாலும்,
சின்னோட ஆத்மா வந்து உதவும். ம்... சீக்கிரம். உங்க கோரிக்கையை
விலாவரியா எழுதுங்க..."

பிட்சு தூண்ட- அருணாச்சலாவும் மளமளவென்று முதலில்
ஆங்கிலத்திலும், பிறகு அந்த பிட்சுவுக்கு புரிந்தாலும் புரிந்துவிடும்
என்று தமிழிலும் எழுதத் தொடங்கினார்.

'உயிர் நண்பர் சதாசிவத்துக்கு!

நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்கள்? உங்கள் மரணம் எனக்கு பெரிய
இழப்பு. ஒருநாள் கூடுதலாக நீங்கள் உயிரோடு இருந்திருந்தாலும்,
என் வாரிசு யார் என்பது தெரிந்து போயிருக்கும். முறைப்படி
நான் திருமணம் செய்துகொண்ட அமிர்தத்துக்கும், எனக்கும்
குழந்தையே பிறக்காது என்பது உங்களுக்கு தெரியும். இந்த

நிலையில், சிறுவயதில் என்னால் கெடுக்கப்பட்டு- பின் என்னால்
கைவிடப்பட்ட மாயவரம் வனஜா கருக்கலைப்பு செய்யாமல் ஒரு
ஆண் குழந்தையைப் பெற்றுப் போட்டுவிட்டு இறந்துவிட்டதாகக்
கூறிய நீங்கள்- அந்த குழந்தை யார், எங்கே இருக்கிறது என்பதை
மட்டும் இறுதி வரை சொல்லவே இல்லை.

எனது பல கோடி சொத்தும் வாரிசு இல்லாத நிலையில் கட்டிக்
காக்கப்பட முடியாமல் போய்விடுமோ என்று அச்சமாக உள்ளது.
என் மகன் இருக்குமிடம் உங்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். நாளை
கூறுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு, முதல்நாளே மாரடைப்பில்
இறந்து போய்விட்டீர்கள். நான் இப்போதும் தவித்தபடி
இருக்கிறேன். 'என் மகன் யார், எங்கே இருக்கிறான்?' என்று
தெரிவியுங்கள். அவனை நான் தத்து எடுத்துக்கொள்வது
போல என் மகனாக்கிக் கொள்கிறேன். எனக்கென்று ரத்தமும்,
சதையுமாக ஒரு வாரிசு இருக்கும்போது- யாரையோ தத்து
எடுத்துக்கொள்வதில் உனக்கு உடன்பாடில்லை. அவசியம்
எனக்கு உதவவும்!

இப்படிக்கு

உங்கள் அருமை நண்பன்
அருணாச்சலா!

ஒரு கடிதம் போலவே எழுதிய அருணாச்சலா- அந்த
நோட்டையும் மூடினார்.

பார்த்துக்கொண்டே இருந்த பிட்சு, "சரி... நாம இப்ப ஒரு
பத்து நிமிஷம் கண்களை மூடிப்போம். சின் உங்க நண்பரோட
ஆத்மாவை கூட்டிக்கிட்டு வந்து இந்த நோட்டுல பதிலை
எழுதிக் காட்டுவார். அதை எந்தக் காரணம் கொண்டும் நாம
பார்க்கக் கூடாது. அப்படிப் பார்த்தா அது பெரிய ஆபத்து.
பாக்கறவங்களுக்கு கண் பார்வையும் போயிடலாம். எச்சரிக்கை...
கண்களை மூடிக்குங்க..." என்றார்.

அருணாச்சலாவும் கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

ஒன்று...

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

இரண்டு...

மூன்று...

நான்கு...

ஐந்து...

ஆறு...

ஏழு...

எட்டு...

ஒன்பது...

பத்து...

பதினொன்று...

பதினொராவது நிமிடத்தில் நிச்சயம் பத்து நிமிடம் ஆகி இருக்கும் என்கிற அனுமானத்தோடு கண்களைத் திறந்த அருணாச்சலா, கைக்கெடிகாரத்தைப் பார்த்தார்.

பதினொரு நிமிடங்களே ஆகிவிட்டிருந்தன...

பிட்டுவும் புன்னகையோடு மூடியிருந்த நோட்டை எடுத்து நீட்டி, திறந்து பார்க்கச் சொன்னார்.

அருணாச்சலாவிடம் அபரிமிதமான படபடப்பு. துடிதுடிப்பு... ஒருபுறம் முட்டாள்தனமாய், பைத்தியக்காரத்தனமாய் செயல்படுவது போல ஒரு நினைப்பு. மறுபுறம், அய்யோ இப்படி நம்பிக்கை இல்லாமல் சிந்திப்பதால் ஒருவேளை சதாசிவத்தின் ஆத்மா வராமல் போய்விடுமோ என்கிற எச்சரிக்கை கலந்த பயம்.

கலவையான உணர்ச்சிகளோடு நோட்டைத் திறந்தவருக்கு குப்பென்று வியர்த்தது. உள்ளே அழகிய தமிழில் சதாசிவத்தின் அச்ச அசலான கையெழுத்தில் பதில்.

'மை டியர் அருணாச்சலா! வாழ்த்துக்கள்.

நான் இறந்த பிறகும் நீங்கள் இப்படி என்னோடு

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

தொடர்புகொள்ள வருவீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை. மிகவும் நன்றி. எவ்வளவோ கடமைகள் எனக்கிருக்க- நான் விதிவசத்தால் உடம்பை இழந்துவிட்டேன். இருந்தாலும் உங்கள் தொடர்பு இப்பொழுது எனக்கு ஒரு பலம்.

உங்கள் மகன் யார் என்பதை நிச்சயம் கூறுவேன். அதற்கு முன் ஒரு முக்கிய செய்தி. இந்த விளக்கு 'சின்' என்னும் ஒரு யோகியின் சத்திய விளக்காகும். இது யார் வசம் இருக்கிறதோ அவர்களுக்கு சின்னின் உதவியும் உண்டு.

அப்படிப்பட்ட இந்த சத்திய விளக்கு இன்னும் ஒரு மூன்று மணி நேரத்தில் அநாதையாகப் போகிறது. அதாவது, இதைக்கொண்டு உங்களுக்கு உதவும் இந்த பிட்டு மரணிக்கப் போகிறார். நல்ல வேளை... நீங்கள் வந்தீர்கள். சற்று காத்திருங்கள். பிட்டு மரணமடைந்த பிறகு இதை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பிவிடுங்கள். இது உங்களிடம் இருந்தால் எனக்கும் வசதி. நானும் உங்களுடன் தொடர்ந்து பேசி, எனது கடமைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

நீங்கள் சென்னை திரும்பியபிறகு என்னை மறுபடி அழையுங்கள். உங்கள் மகன் பற்றி கூறுகிறேன். தைரியமாக செயல்படுங்கள். இந்த விளக்கைப் பறிக்க சில ஆவிகள் முயலலாம். உங்களை ஷிகாரா மலைப் பகுதிக்கும் இழுக்கலாம். போய்விடாதீர்கள். அங்கே போனவர்கள் உயிரோடு திரும்ப முடியாது. எச்சரிக்கை! மீண்டும் உங்களுக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.

அன்புடன்...

உங்கள் நண்பன்

சதாசிவம்.

கடிதத்தைப் படித்த அருணாச்சலாவுக்கு குபீர் என்று வியர்த்தது.

பிட்டுவோ துளையிடும் பார்வையோடு அவரை ஊடுருவியபடி இருந்தார்.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

“பிட்சு ஜீ.”

“என்ன... பதில் கிடைச்சிடுச்சா?”

“கிடைச்சிடுச்சு. ஆனா...”

“என்ன...?”

“ஒண்ணுமில்ல... நாங்க இன்னிக்கு இங்க தங்கிட்டு, நாளைக்கு போகலாம்தானே?”

அருணாச்சலா விளக்கை அடையும் ஆசையுடன் சாமர்த்தியமாகக் கேட்ட அந்தக் கேள்வி முன்னால் பிட்சுவிடம் சிரிப்பு தொடர்ந்தது.

“பிட்சு ஜீ... நீங்க சிரிக்கறதைப் பார்த்தா...”

“சிரிக்காம என்ன பண்ண...? ‘சின்’ என்னோட குரு. அவர் மூலமா என் விதி முடியப் போவது எனக்கும் தெரியும் அருணாச்சலா...”

“ஜீ...”

“பதறாதீங்க... உங்க நண்பர் நல்லவரில்லை. அதனாலதான் உங்களை இந்த விளக்கை எடுத்துக்கச் சொல்றார். அவரது ஆசை அடங்கலை. அவர் பேச்சை நீங்க கேட்காதீங்க.”

“ஜீ...”

“நீங்க இந்த விளக்கோட இந்த பனிமலையைவிட்டுப் போக முடியாது. போக முயற்சி செய்தா உங்களை விகாரா மலை ஆவிகள் விடாது. உங்க உயிரும் போயிடும். நீங்களும் செத்து, அவரோட சேரணும்கறதுதான் அவர் விருப்பம்...”

“அப்படியா?”

“கடைசிவரை உங்க மகன் யாருங்கற கேள்விக்கு அவர் பதில் சொல்லவே இல்லை. ஆன்ம சொரூபத்துலேயும் அவர் ஒரு வியாபாரியாதான் இருக்கார். இது உங்களுக்குப் புரியலையா?”

“புரியுது... நல்லா புரியுது. எனக்கு எல்லாமே நம்ப முடியாத ஒரு

கனவு போலத்தான் இருக்கு. இப்ப நான் என்ன பண்ணுறதுன்னே எனக்குத் தெரியலையே?”

“குழம்பாதீங்க. என்பது வருஷ யோக வாழ்க்கை உடையவன் நான். என் பேச்சைக் கேளுங்க. சின் என் குருநாதர். அமைதிக்காகவும், நன்மைக்காகவுமே இந்த விளக்கை நான் பயன்படுத்தணும்கறது அவர் விருப்பம். அதனால்தான் ஒரு சேவையா நான் இதை செய்துகிட்டிருக்கேன்.

உங்களைப் போன்ற சில கோடீஸ்வரங்க மரணத்துக்குப் பிறகு என்னாவோம்கறது தெரியாததால் பணம் சேக்கற ஆசையில் நிறைய பாவங்களை செய்திடுறீங்க. என்கிட்ட வந்து ஆன்மாக்களோடு பேசும்போது உங்களுக்கு மரணத்துக்குப் பிறகும் ஒரு வாழ்க்கை முறை இருக்குங்கறது தெரியவந்து, பாவ புண்ணியத்துக்கு பயந்து நல்லவிதமா நடந்துக்குவிங்க. அந்த மாற்றத்துக்கு நானும், என் குருநாதரும் பயன்படுறதுல எங்களுக்கும் ஒரு ஆத்ம நிகுப்தி.

குப்தாவும் அப்படித்தான்! இப்ப அவர் பணம் சேக்கறதுல குறியா இல்லாம, புண்ணியம் செய்யறதுல குறியா இருக்கார். செய்த பாவங்களுக்குப் பரிகாரம் தேடிக்கிட்டிருக்கார்.

நீங்களும் அப்படித்தான் நடந்துக்கணும். பேராசைப்பட்டு ஆத்மாக்களைக்கொண்டு ரகசியங்களை தெரிஞ்சுக்க முயற்சிக்கக் கூடாது. அப்படிச் செய்தா அந்த பாவம் உங்களை விடவே விடாது...”

“ஒத்துக்கறேன்... என் நண்பர் பேச்சே அவர் எப்படிப்பட்டவருங்கறதை சொல்லாம சொல்லிச்சு. நானும் நீங்க சொல்றபடியே நடந்துக்கறேன். எனக்கு ஒரே ஒரு உதவி மட்டும் செய்ய முடியுமா?”

“என்ன?”

“என் மகன் யார்...? எங்கே இருக்கான்கறது எனக்குத் தெரிஞ்சா போதும். இதைக்கூட நான் செய்த பாவத்துக்கான பரிகாரமாத்தான் கேக்கறேன். அந்த பாவம்தான் எனக்கு ஒரு

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

மகன் இருந்தும், என்னை அநாதையா தவிக்க விட்டுகிட்டு இருக்கு..."

"கவலைப்படாதீங்க... என் குருநாதர் அதற்கு உங்களுக்கு உதவி செய்வார்."

"இப்பவே... இப்பவே அவர் கிட்ட கேட்டு சொல்லுங்களேன்."

"அப்படியே ஆகட்டும்... நீங்க கொஞ்சம் வெளியே போய் காத்திருங்க. நான் உங்களைக் கூப்பிடுவேன்."

மிட்க வீ டுவான் பணிவாகப் பேசி- வாயிலை நோக்கி கையை நீட்டினார்.

அருணாச்சலாவும் பதற்றம் குறையாமல் எழுந்து வெளியேறினார்!

8

"ஜாதகம் என்பது ஒரு மனிதனின் வரி வடிவம். மனிதன் என்பவன் பஞ்சபூதக் கலவை. இதனுள் ஆத்மா என்பது அனைத்தையும் இயக்கி இயங்கும் சக்தி. ஒரு ஜாதகம் என்பது அந்த ஜாதகரின் பஞ்சபூதக் கலவையை மறைமுகமாகச் சொல்வதோடு- அவரது பூர்வீகம், முன்வினை, நடப்பு, எதிர்காலம் என்று எல்லாவற்றையும் அறுதியிட்டுச் சொல்லக் கூடியது.

ஜாதகம் என்பது ஒரு வகையில் சங்கேத பாஷையும் கூட! இதைப் படித்து அதனுள் இருப்பதை அறிந்துகொள்வது என்பது கல்வியும், ஞானமும்... கூடவே அருளும் கலந்த ஒரு விஷயமாகும்.

இதில் ஒன்று இருந்து ஒன்று விடுபட்டாலும் ஜாதகத்தை துல்லியமாக அறிய முடியாது.

ஜாதகம், சாஸ்திரம் இந்த உலகத்திற்கு அருளப்பட்டதும் இரண்டு காரணங்களுக்காகவே...

ஒரு ராஜ்ஜியத்தை ஆளும் அரசனையன்றி மற்றவர்கள் ஜாதகத்தை திருமணப் பொருத்தத்திற்காக மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டும்.

அரசன் மட்டும் ஜாதகத்தை நாட்டு மக்களின் நலன் கருதி சில முக்கிய முடிவுகள் எடுக்கப் பயன்படுத்தலாம்.

இதற்கன்றி ஜாதகத்தால் பலா பலன்களை அறிந்துகொள்ள முயலுதல் பெரிய பலன்களைத் தராது என்பது சில ஞானியர் கருத்து."

லோ கநாதன் தனது குட்கேஸை குடைத்துவெண்டிருந்தான். டைரி ஒன்றைத் தேடிப் பிடித்து- அதில் ஒரு தொலைபேசி எண்ணையும் கண்டுபிடித்து- ஓடிப் போய் தொலைபேசியை அழுத்தினான்.

அந்த எண்கள் கன்னியாகுமரியில் ஒரு வீட்டுக்குள் சப்தமிட்டு- அங்கிருந்த குமாரர் என்பவரை 'ஹலோ' சொல்ல வைத்தது.

"அய்யா... நான் லோகு பேசேன்."

"நல்லது... சொகமா இருக்கியா?"

"இருக்கேங்க. நீங்க எப்படி இருக்கீங்க?"

"நல்லா இருக்கேன்பா... என்ன ஆச்சு...? ஏதோ ஒரு பத்திரிகை வேலைக்கு சேரப் போறதா சொன்னியே, சேர்ந்திட்டியா?"

"இல்லைய்யா... அவங்க இப்ப எனக்கு சில வேலைங்க கொடுத்திருக்காங்க. அதை நான் நல்லபடியா முடிச்சுட்டா வேலை கிடைச்சிடும்."

"என்ன வேலை தம்பி...? அவங்க பத்திரிகைகளை உன் ஹைலை கொடுத்து, வித்துட்டு வரச் சொல்றாங்களாக்கும்?"

"இல்லைய்யா... இது எழுத்து வேலை. வித்தியாசமா பேட்டி, கட்டுரைங்க எழுதித் தரச்சொல்லி இருக்காங்க. நெத்தியில் அடிச்ச மாதிரி இருக்கணும்னு சொல்லிட்டாங்க. அதுக்குத்தான் முயற்சி பண்ணிட்டிருக்கேன்."

"நீ புத்திசாலி. நல்லா பண்ணிடுவே."

"எல்லாம் உங்க ஆசிர்வாதம்யா... அப்புறம்யா ஒரு முக்கியமான விஷயம். அதுக்குத்தான் 'போன்' பண்ணேன்."

"என்ன லோகு?"

"ஐயா, எனக்கு என் ஜாதகம் வேணும். கிடைக்குமா?"

"ஜாதகமா... எதுக்குப்பா இப்ப உனக்கு அது?"

"காரணம் இருக்குய்யா. நான் விபரமா நேர்ல சொல்றேன். என் ஜாதகம் உங்ககிட்ட இருக்குதா?"

"இல்லையே தம்பி... உன்னை அந்த கிறிஸ்தவ ஆஸ்பத்திரியில இருந்து நான் தத்து எடுத்துக்கிட்டு வந்தப்போ, உன் பிறந்த தேதியைத்தான் சொன்னாங்க."

"அப்ப அது இருந்தா ஜாதகம் கணிச்சிடலாமா?"

"தாராளமா... என்ன திடீர்னு ஜாதகம், ஜோசியம்னு போயிட்டே? எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும்னு தெரிஞ்சுக்கற ஆசை வந்துடிச்சா?"

"அப்படித்தான் வெச்சுக்கங்களேன். என் பிறந்த தேதியைக் கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்."

"சரியா ஞாபகம் இல்லையே லோகு. ஆங்... உன் பள்ளிக்கூட சர்ட்டிபிகேட்ல பார். இருக்கும்."

"அந்த தேதி போதுங்களா?"

"தேதி மட்டும் போதாது. பொறந்த இடம், நேரம் தெரியணும். நீ சென்னையில பொறந்தவன். காலையில சூரிய உதயத்தின்போது பொறந்ததா சொன்னது ஞாபகத்துல இருக்குது."

"அப்ப காலைல ஆறு மணிங்களா?"

"இருக்கலாம். இருந்தாலும் அன்னிக்கு தேதிக்கு சூரிய உதயம் எத்தனை மணிக்கு நடந்திருக்கும்னு ஜோசியக்காரங்களை கேட்டா சொல்லிடுவாங்க. முன்னையாச்சும் பேப்பர், பேனா, கூட்டல்,

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

கழித்தல்லு உசுரை விடணும். இப்பதான் கம்ப்யூட்டருங்க வந்துடுச்சே? தகவல் சொன்னா போதும். அடுத்த நிமிஷம் உன் ஜாதகத்தை அது 'டைப்' பண்ணியே கொடுத்துடுமே?"

"நல்லதுய்யா. நான் பார்த்துக்கறேன். நீங்க உங்க உடம்பை கவனமா பாத்துக்குங்க. அத்தாச்சி, ரேகா, ரேகா பசங்களை எல்லாம் ரொம்ப விசாரிச்சதா சொல்லுங்க."

"ஜாதகம் கணிச்சு பார்த்த பிறகு என்ன பலன் சொன்னாங்கன்னு சொல்லு. எனக்குத்தான் இன்னும் வேளை வரலை."

"ஆரம்பிச்சுட்டிங்களா...? நீங்க ரொம்ப நாள் இருக்கணும்யா. எனக்குக் கல்யாணம். அப்புறம் பேரன்-பேத்திய பார்க்கறதுன்னு எவ்வளவு இருக்குது."

"அப்ப பொண்ணு பாருன்னு சொல்லாம சொல்றியா?"

"முதல்ல வேலைய்யா. முத மாசம் சம்பளம் வாங்கிட்டு, நேர்ல வரேன். அப்புறம் நீங்க சொல்ற பொண்ணு கழுத்துல தாலியைக் கட்டுறேன். சரிங்களா?"

"சந்தோஷம்... வேற ஒண்ணுமில்லையே...?"

"இல்லைய்யா... வெச்சுடுறேன்."

ரிசீவரை வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தான்.

அடுத்த குறி கம்ப்யூட்டரில் ஜாதகம் கணிக்கும் இடம் எங்கே என்று தேடுவதுதான்...

சவுகர்யமாக அந்த எஸ்.டி.டி. பூத்திலேயே ஒரு விளம்பர நோட்டீஸ் கைகொடுத்தது. அவனுக்கும் 'அப்பாடா' என்று இருந்தது.

துர்க்கா தேவி சிலை முன் நிஷ்டையில் இருந்தான் தர்மன்.

ஜாதகத்துடன் லோகநாதன் வரவும் கண்களைக் கூட திறந்து பார்க்காமல், "வாங்க தம்பி..." என்றான்.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

லோகுவும் அவன் எதிரில் அமர்ந்தான். கையில் ஜாதகக் காகிதம்.

தர்மன் கண்களைத் திறக்காமலே, "கைல இருக்கற அந்த ஜாதகத்தை ஆத்தா சிலையோட திருவடிகிட்ட வை" என்றான்.

லோகநாதனுக்கு ஆச்சரியத்துக்கு மேல் ஆச்சரியம். தவணையில் உயரும் காவிரி நீர்மட்டம் போல ஏறிக்கொண்டே போனது.

மெல்லக் கண்களைத் திறந்தவன், ஒருமாதிரி லோகுவைப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வையே நீ ஒரு விடாக்கண்டன் என்றது.

"நீங்க கேட்ட ஜாதகம். அதப் பாத்துட்டு சொல்லுங்க."

"ஜாதகம் இருக்கட்டும்... ஒரு பரீட்சை இருக்குன்னு சொன்னேனே. மறந்துட்டீங்களா?"

"அந்தப் பரீட்சையையும் மறக்கல. ஜாதகம் அனுமதிக்கணும்னு சொன்னதையும் மறக்கல. அதான் கஷ்டப்பட்டு ஜாதகத்தைக் கண்டுபிடிச்சு கொண்டு வந்துருக்கேன்."

"உங்க ஜாதகத்தைக் கண்டுபிடிக்கறதே உங்களுக்கு கஷ்டமான விஷயமா இருந்துருக்கா?"

"ஆமாம்... நான் அப்பா- அம்மா இல்லாத அநாதை. கன்னியாகுமரியில் உள்ள ஒருத்தர் என்னை ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து தத்து எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கினார்.

'கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்' சினிமாவுல வர்ற மாதிரியே பதினைஞ்சு வயசு இருக்கும்போது நான் யாருங்கற உண்மையையும் சொல்லிட்டார். விடுங்க... அதெல்லாம் ஒரு கதை. பரீட்சை என்ன, அதைச் சொல்லுங்க..."

"ரொம்ப சுருக்கமா உங்க வரலாற்றை சொல்லிட்டீங்களை... சபர்ஷ். இந்த பரீட்சை உங்க மனசு எவ்வளவு திடமானதுன்னு

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

தெரிஞ்சுக்கற பரீட்சை. இப்படியொரு பரீட்சை பற்றி நான் இத்தனை நாள்ல யோசிச்சது கூட இல்ல. ஆனா, நேத்து உங்க பேச்சு, என் பதில் எல்லாமா சேர்ந்து என்னை இந்தப் பரீட்சைக்கு தயார்படுத்திடிச்சு.”

“பீடிகை போதும்... பரீட்சை என்ன சொல்லுங்க?”

“சொல்றேன். அந்த அறைக்குள்ள போங்க. அங்க ஒரு பொண்ணு இருக்கா. அவளை நீங்க ஓவியமா வரையணும்.”

“ஓவியமாவா...? அதுவும் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்தா...? நான் ஓவியன் இல்லையே...?”

“அது எனக்கும் தெரியும். உங்களால முடிஞ்ச அளவு வரையுங்க... அது போதும்.”

“அய்யோ, எனக்கு சாதாரணமா ஒரு யானை படம் போடக்கூட வராது.”

“தம்பி...இது உங்களுக்கு ஓவியம் வரையத்தெரியுமாங்கறதுக்கான பரீட்சை இல்ல. எந்தத் தடுமாற்றமும் இல்லாம இப்ப என்ன நிலைல இருக்கீங்களோ அந்த நிலைல நீங்க மாறாம இருக்கீங்களானு தெரிஞ்சுக்கத்தான் வரையச் சொல்றேன்.”

“ஓவியம் வரையப் போனா நான் மாறிடுவேனா... புரியலையே...?”

“அந்தப் பெண் உருவம் உங்களை மாத்த முயற்சிக்கும். மனக்கட்டுப்பாடு இருந்தா நீங்க மாறாம இருந்துடலாம்...”

“அப்படின்னா?”

“பேசிகிட்டே இருந்தா எப்படி? வாங்க... நானும் வரேன். நான் எப்படி இருக்கேன்னு நீங்க பாருங்க. நீங்க எப்படி இருக்கீங்கன்னு நான் பாக்கறேன்.”

“நீங்க சொல்றத பார்த்தா அந்தப் பெண் நிர்வாணமா...?”

“உங்க யூகம் சரி. அவங்க ஓவியம் வரைய மாடலா போஸ் கொடுக்கறவங்க. மற்றபடி தப்பானவங்க கிடையாது.”

“அய்யோ...”- லோகுவின் உதட்டில் அரற்றல். உடம்பிலும் லேசான நடுக்கம்... நெற்றிப் பொட்டிலும் படுவேகமான வியர்வைத் துளிர்ப்பு.

“என்ன தம்பி... என்ன யோசனை?”

“இல்ல... நீங்க இப்படியொரு பரீட்சை வைப்பீங்கன்னு நான் ஓரஞ்சாரமா கூட யோசிச்ச பாக்கலை.”

“ஆண்மைன்னா என்ன தம்பி? ஒரு பெண்ணோடகாமத்தை அடக்கறதுன்னு சொல்வாங்க. ஆனா, தனக்குள்ள காமத்தை அடக்கிறதுதான் உண்மையான ஆண்மை. அதுக்கு மனகம், உடம்பும் ஒத்துழைச்சாதான் இந்த வித்தைக்குள்ளேயே நுழைய முடியும்.”

பேச்சோடு எழுந்து அவன் தோளில் கைபோட்டு, அவனை அழைத்துச் சென்றார்.

அறைவாசல் வரை சென்ற லோகநாதனும் அதற்கு மேல் உள்ளே செல்ல தயங்கினவனாக, “இல்லை... நான் வரலை... என்னால முடியாது” என்றான்.

“ஏன்... நேத்து அந்தப் பேச்சு பேசினீங்க...?”

“வாஸ்தவம்தான். நீங்க பரீட்சைன்னு சொன்னதை நான் சரியாப் புரிஞ்சுக்கலை. இப்பவே என் தோல்வியை ஒத்துக்கறேன். ஒரு பெண்ணை நிர்வாணமாக பார்த்துட்டு உணர்ச்சி வசப்படாம மரக்கட்டையா இருக்க என்னால முடியாது. என்னால மட்டுமல்ல... என் வயசுல யாராலேயும் முடியாது. அப்படி இருந்தா அவங்களுக்கு இந்த சமூகத்துல வேற பேர்.”

அவன் பதிலைக் கேட்டு சிரித்தான் தர்மன்.

மளாரென கதவைத் திறந்தான். உள்ளே யாருமில்லை.

லோகுவுக்கு பலத்த ஏமாற்றம்.

“என்னங்க... பொண்ணு, மாடல்லுல்லாம் சொன்னீங்க. யாரையும் காணோமே...?”

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

“கம்மா சொன்னேன் தம்பி. தைரியமா அறைக்குள்ள நீங்க போனாலே ஜெய்ச்சிருப்பீங்க. நான்லாம் எட்டிக்காயை தினம் அரைச்ச கொஞ்சம் கொஞ்சமா சாப்பிட்டு, உயிர் நீரை கல்லாக்கினவன். அதனாலதான் என்னாலே காமத்தை ஜெயிக்கு முடிஞ்சது. இப்ப புரியுதா... எல்லாத்தையும் எல்லாராலேயும் பண்ண முடியாதுங்கறது...”

தர்மனின் கேள்வி முன் லோகநாதனின் தலை கொஞ்சம் போல குனிந்தது.

“மந்திர சாஸ்திரம் ஒரு சமுத்திரம்... அதுவும் சுறாவும், திமிங்கலமும் நீந்தற சமுத்திரம். அசாத்திய மனோதிடம், உபாசனா சக்தி, காமம்- பசி இவைகளை ஜெயிக்கற ஆற்றல்- இதெல்லாம் இதுக்கு பிரதானம். போகட்டும்... உண்மையை கூச்சப்படாம ஒத்துக்கிட்ட ஒண்ணே போதும். வாங்க ... ஜாதகத்தைப் பார்ப்போம்.”

தர்மன் திரும்பச் சென்று தூர்க்காதேவி சிலை முன் உள்ள பலகை மேல் அமர்ந்தவனாக- சிலையின் காலடியில் இருந்த ஜாதகத்தை எடுத்து விரித்தான்.

அதில் கட்டங்கள்... கிரகங்களின் வீட்டு நிலைகள் கூர்ந்து பார்த்து கூட்டிக் கழித்தவன் முகத்தில் மளமளவென்று ஆச்சரிய வரிகள் விழ ஆரம்பித்தன.

“என்னங்க... என் ஜாதகம் என்ன சொல்லுது?”

“நீங்க ஒரு அநாதைன்னு சொன்னீங்களல்ல?”

“அது தான் உண்மைன்னாலும் குமாரர்ய்யா என்னை தன் மகனாதான் நினைக்கறார். என்னை தத்து எடுத்துக்கிட்ட பிறகு ரேகன்னு எனக்கு ஒரு தங்கச்சியும் பிறந்தா. அப்படிப் பார்த்தா நான் அநாதை இல்லைங்கறதுதான் உண்மை.”

“அது மட்டுமல்ல தம்பி... நீங்க ஒரு கோடஸ்வரனாகப் போறீங்க. உங்க எதிர்காலம்...”

பெரிதாக ஏதோ சொல்ல வந்த தர்மன்- சட்டென்று தன் வாய்க்கு பூட்டு போட்டுக்கொண்டான்.

“என்னங்க... என்ன சொல்லுது என் ஜாதகம்?”

“ஒண்ணுமில்ல. நீ அமோகமா இருப்பே. அதுக்கு மேல இப்ப எதுவும் உனக்கு தெரிய வேண்டாம்.”

“ஏதோ கோடஸ்வரன் அப்படி இப்படின்னீங்களே...?”

“ஆமா... கூடிய சீக்கிரம் கோடஸ்வரனாவே.”

“வேண்டாம்... எனக்கு பத்திரிகையில் ‘சப்-எடிட்டர்’ வேலை கிடைச்சா போதும்.”

தர்மன் அந்தப் பதிலுக்கு மர்மமாய் சிரித்தான்.

“இந்த நிமிஷம் நீ என் சிஷ்யப்பிள்ளை... என்னடா வாங்க போங்கன்னு பேசினவன் திடீர்னு வா போங்கறானேன்னு நினைக்க வேண்டாம். குரு- சிஷ்யனுக்கு நடுவுல எதுக்கு சம்பிரதாய மரியாதை...?”

“அப்ப இந்த மாந்திரீக விஷயங்களை எனக்குப் புரிய வைக்கப் போறீங்கன்னு சொல்லுங்க...”

“நிச்சயமா...!”

“அதுக்கு எவ்வளவு நாளாகும்...?”

“நாளா...?”

“ஆமாம்... நான் கட்டுரை எழுத வேண்டாமா?”

“இது ஒரு நாள் இரு நாள்ல கத்துக்கற விஷயமில்ல தம்பி. வருஷங்கள் ஆகும்.”

“சரிதான்! அப்ப நான் இந்த ஜென்மத்துல கட்டுரை எழுத முடியாதுன்னு சொல்றீங்க...”

“எழுதலாம்... எழுதலாம். இப்ப என்ன சீக்கிரமா நீ இதைப் பத்தி தெரிஞ்சுகிட்டு கட்டுரை எழுதணும். அவ்வளவுதானே?”

“ஆமாம்...”

“ஒரு மாசம் பொறு. அதுக்குள்ள உன் வாழ்க்கையே தலைகீழா மாறப்போகுது. அந்த மாற்றத்துக்குப் பிறகு நீ கட்டுரை, வேலைன்னு எதையும் யோசிக்கமாட்டே...”

“இது என்ன... ஜாதகம் சொல்ற விஷயமா? இல்ல உங்க அமானுஷ்ய சக்தியால சொல்றீங்களா?”

“எப்படி வேணா எடுத்துக்கோ. நான் சொல்றபடி நடந்தா உனக்கு சந்தோஷம்தானே?”

“முதல்ல நடக்கட்டும், பிறகு பார்ப்போம்...”

“பத்திரிகைக்கே உண்டான அதே சந்தேகத்தோட பதில் சொல்றியே...?”

“சந்தேகப்படணும். ஒரு சதமாவது சந்தேகப்பட்டாதான் எச்சரிக்கையா இருக்க முடியும்.”

கிட்டத்தட்ட அருணாச்சலா, பிட்சு லீ யுவான் எதிரில் சொன்ன அதே வசனம்.

தர்மன் பதிலுக்கு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. விழிகளை ஊன்றி, மட்டம் பார்த்தான்.

“சரி, நான் சில கேள்விகள் கேட்கலாமா?”

“கேளு...”

“மாந்திரீகம்னா என்ன? வளவளன்னு இல்லாம ஒரு வார்த்தைல பதில் சொல்ல முடியுமா?”

“சொல்லலாமே... மாயக்கலை. இதுக்கு தலைவன் சனியோட பையன் மாந்தி. அதாவது குளிகன்.”

“மாயக்கலைன்னா மனுஷ சக்தி தேவையில்லையா?”

“மனுஷ சக்தியோட இன்னொரு பக்கம்தான் மாய சக்தி.”

“எப்படி?”

“பல வருஷம் தவமிருந்து தெரிஞ்சுக்க வேண்டியதை சாமர்த்தியமா எப்படின்னு ஒரு கேள்வியை கேட்டு தெரிஞ்சுக்கப்

பாக்கறியே...?”

“சரி... இறந்த உடனே உயிர் எங்கே போகுது? அது ஆவியா நடமாடுங்கறது உண்மையா?”

“உண்மை இல்லாமலா செத்த பெணத்தைப் போட்டுகிட்டு அந்த அழு அழறோம். அப்புறம் சமக்கிரியை, தர்ப்பணம், திவசமெல்லாம் பண்ணுறோம்?”

“சரி... ஆவி இருக்குன்னா ஏன் அதை பார்க்க முடியலை?”

“பாத்தாதான் நம்புவியா?”

“அப்படித்தான்னு வெச்சுக்குங்களேன்.”

“காத்தை பாக்க முடியல... அப்ப அது இல்லையா?”

“பாக்க முடியலேன்னாலும் உணர்றோமே...?”

“ஆவிகள் இருக்கறதையும் உணரத்தான் செய்யறோம்...”

“எப்படி... எப்படி?”

“நம்ம முன்னோர்கள் ஆவிதாம்ப்பா பல சமயங்கள்ல நம்மை பல ஆபத்துல இருந்து காப்பாத்துது. அவங்களை நாம நினைக்க மறந்தா, நமக்கு சில கஷ்டங்களை கொடுத்து ஞாபகப்படுத்தறதும் இதுங்கதான்.”

“இதெல்லாம் யூகம். காற்று இருக்கறதை எப்படி சுவாசிச்சு ஒவ்வொரு விநாடியும் உணருகிறோமோ அப்படி ஆவிகளை உணர வழி இருக்கா?”

“வழி இருக்கு. ஆனா, உணர்ந்து என்ன பண்ணப் போறே?”

“இது என்ன கேள்வி. ஒரு நம்பிக்கைதான்.”

“வேண்டாம், நம்பாதே... விட்டுடு! உன்னை யார் நம்பச் சொன்னது. நம்பி என்ன ஆகணும்?”

“பதில் சொல்லத் தெரியலைன்னா அந்த விஷயத்தை பொசுக்குன்னு இப்படி முடிக்கறது உங்களுக்கு வழக்கமா போச்சு. நான் யாரும் எழுதாத விதத்துல இந்த அமானுஷ்யங்கள் வெச்ச

கட்டுரை எழுத விரும்பறேன். அதான் இப்படி கேட்கறேன்."

"எவ்வளவோ விஷயம் இருக்கே கட்டுரை எழுத... நீ ஏன் இந்த விஷயத்தைத் தேர்வு செய்தே?"

"இதுலதான் ஒரு 'திரில்' இருக்கு. இதைப்பத்திதான் யாருக்கும் சரியா எதுவும் தெரியல. அது மட்டுமல்ல... ஏனோ சிறு வயசுல இருந்தே இந்த விஷயம் பத்திதான் நான் அதிகம் யோசிக்கறேன். எனக்கொரு நண்பன் இருந்தான். வாட்டசாட்டமா ரொம்ப அழகா இருப்பான். ஆட்டம் பாட்டம் எல்லாத்துலேயும் சூரன். ஒருநாள் பொட்டுல அடிபட்டதுல பொசுக்குன்னு உயிர் போயிடிச்சு. அவன் இருந்த வரை எப்படியெல்லாம் இருந்தான்? பிணமாக அவனைப் பார்த்தப்போ என்னால நம்ப முடியலை. எது இப்படி இவனை சடலமாக்கிச்சு? எது அப்ப அவனை விட்டுப்போய் அவன் பொணமானான்கற கேள்வியில விழுந்து அல்லாடினேன்."

அது மட்டுமல்ல... உலகமே உயிர் பயத்தை பிரதானமா நினைக்குது. உயிர்... எது உயிர்? அது என்ன? எப்படி இருக்கும்? அதை தெரிஞ்சுகிட்டே ஆகணுங்கற வெறி இந்த நிமிஷமும் எனக்குக் குறையல..."

"இப்படியே இரு. கூடிய சீக்கிரம் தெரிஞ்சுப்பே. எல்லாருக்கும் இப்படி தாக்கம் ஏற்படுறதில்லை. கோடி பேர்ல ஒரு புத்தர்தான் கிட்டத்தட்ட உன்னை மாதிரி யோசிச்சவர். ஆனா, அவருக்கு உண்மை தெரிஞ்சுப்ப மவுனமாயிட்டார். இப்ப இது போதும். என்னைப் பார்க்க ஆட்கள் வர ஆரம்பிச்சுட்டாங்க பார்."

தர்மன் பேச்சோடு வெளியே காட்டினான். திண்ணையில் சிலர்.

லோகநாதனுக்கும் அதற்கு மேல் கேள்வி கேட்கத் தோன்றவில்லை.

நகர்ந்தான்.

தர்மன் திரும்பவும் அவன் ஜாதகத்தை கையில் எடுத்தான்.

அதைப் பார்த்துவிட்டு நிமிர்ந்து துர்க்கா தேவி சிலையைப் பார்த்தவன், "தாயே... என் பூஜைக்கு வரமாத்தான் இவனை அனுப்பி இருக்கியா? உன் கருணையே கருணை" என்று முணுமுணுத்தான்.

ஒதுங்கி நின்றபடி இருந்த தர்மனின் உதவியாளனுக்கு மட்டும் அது ஆச்சரியமா இருந்தது.

9

"இந்த பிரபஞ்சத்தில் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஒரு பின்விளைவு உண்டு. சாதாரண ஒரு கை தட்டும் விஷயம் கூட, அதிர்வலையாக மாறி வெளியில் கலந்து காற்றை பாதித்து மேகம் வரை சென்று பெய்யும் மழை நீரைத் தொட்டு முடிகிறது.

காரணமில்லாமல் ஒற்றைப்புல் கூட தரையில் வளர்வதில்லை. பூமி ஒருவித சாய்மானத்தோடு இருப்பதில் இருந்து, அது சுழல்வது வரை அனைத்தின் பின்னாலும் ஒரு திட்டமிடப்பட்ட கச்சிதமான இயக்க சக்தி ஒளிந்துள்ளது."

காத்துக்கொண்டிருந்த அருணாச்சலாவிற்கு பொறுப்பேயே போய்விட்டது.

கார்த்திகேயன்கூட கிட்டே வந்து கேட்டான்.

"என்ன சார்... வந்த வேலை முடிஞ்சிடிச்சா? ஏன் உங்ககையும் வெளியே போகச் சொல்லிட்டார் அந்த பிட்சு...?"

"தெரியல கார்த்தி... கூப்பிடுறேன்னு சொன்னார். கூப்பிடலை..."

"நான் வேணா பார்க்கட்டுமா?"

"வேண்டாம்... அவரே கூப்பிடட்டும்."

"வந்த காரியம் சக்ஸஸா...?" - ஆர்வம்தாளாமல் கார்த்தி கேட்கவும், ஒரு சின்ன முறைப்பு அருணாச்சலாவிடம்!

"சாரி சார்..." - அவன் சொல்லி சற்று விலக, கதவைத்

நித்தலுக்கொண்டு அருணாச்சலாவைக் கூப்பிட்டார் பிட்சு.

அருணாச்சலாவும் ஆர்வமாக உள்ளே நுழைந்தார்.

"மிஸ்டர் அருணாச்சலா... உங்க கோரிக்கைக்கு என் குருநாதர் பதில் சொல்லிட்டார். கூடிய சீக்கிரம் உங்க மகனே உங்களைத் தேடி வருவான். கவலைப்பட வேண்டாம்."

"வருவான்னா... எப்படி? அவன் என் மகன்தான்னு நான் எப்படி தெரிஞ்சுக்கறது?"

"இந்த விளக்கோட யார் உங்களைப் பார்க்கறாங்களோ அவர்தான் உங்கள் மகனாம்."

"இந்த... இந்த விளக்கோடையா... எப்படி?"

"இதே விளக்குதான். இந்த சத்திய விளக்கு மூலமா அவரே உங்க மகனை அடையாளம் காட்டுறதா சொன்னார். ஆனா, அதே சமயம் நீங்க ஒரு சத்தியம் செய்யணும்."

"என்ன?"

"எந்த காரணத்தைக்கொண்டும் நீங்க இதைப் பயன்படுத்தி எந்த ஆன்மாக்களையும் கூப்பிடக் கூடாது."

"ஏன்...?"

"என் குருநாதர் விருப்பத்தைச் சொல்லிட்டேன். அதுக்கான உறுதிமொழியை நீங்க தந்தா, அவர் உங்களுக்கு உங்க மகனை அடையாளம் காட்டுவாராம்."

"நீங்க..."

"உம்... சொல்லுங்க... என்ன சொல்ல வர்றீங்க?"

"இதை நான் நம்பலாமா?"

"நிச்சயமா! இந்த விளக்கை கொண்டு போயிடக் கூடாதுங்கற எண்ணத்துல நான் இதைச் சொல்லலை. நீங்க உயிரோட திரும்பணும். உங்க மகனோடு சேரணும். விளக்கையும் தவறா பயன்படுத்தக் கூடாது. அந்த ஆதங்கத்துலதான் சொல்றேன்."

பிட்சுவின் பதிலைத் தொடர்ந்து அருணாச்சலாவிடம் அடர்த்தியான மவுனம். தாடையைத் தடவியும், கைகளைப்

பிசைத்தும் யோசித்தவர், அரைமனதாக "சரி" என்றார்.

"இப்ப சம்மதிச்சுட்டு நீங்க அப்புறமா மனசு மாறினா அப்புறத்தாயிடும். எச்சரிக்கை."

"இல்ல... நான் மாறமாட்டேன். எனக்கு என் மகன் யாரு தெரிஞ்சா போதும்."

"அப்ப இந்த விளக்கு மேலேயே சத்தியம் பண்ணுங்க..."

பிட்சு சத்தியம் கேட்க- அருணாச்சலாவின் கரம் நடுக்கத்துடன் நீண்டு, அந்த விளக்கின் மேல் அமர்ந்தது.

"நல்லது... நீங்க புறப்படுங்க. வழியில் ஒரு மிஸ்டரி மேஜை வழிமறிச்சு உங்க கார்ல இடம் கேட்பார். காரை நிறுத்தாட போயிடுங்க."

"ஏன்?"

"ஒரு பத்து நாள் அவர் அப்படித்தான் அலைஞ்சாகணும். அது அவர் தலையெழுத்து. சொன்னதைச் செய்யுங்க."

"சரி... இந்த விளக்கை குறைந்தபட்சம் நான் பூஜிக்கலாமா?"

"தாராளமா! அப்படித்தான் செய்யணும். விடாமல் துரத்தல உங்க பாவங்களுக்கு அதான் பரிகாரம்."

"அப்ப நான் வரேன்... வணக்கம்."

"என் பரிபூரண ஆசிகள். இனி ஒவ்வொரு நாளும் உங்க வரையே புண்ணிய தினங்களாகட்டும்."

"நீங்க... உங்க... உங்க மரணம்."

"அது என்பாடு. இங்கேயே நான் சமாதி ஆயிடுவேன்."

பிட்சுவின் பதில்... அவர் நிதானமாக சொன்ன விதம்... எல்லாயே அருணாச்சலாவை என்னென்னவோ செய்தன.

கம்பெனியில் வெள்ளிக்கிழமைகளில் பூஜை போடுவார்கள் கற்பூரத்தட்டு அவர் எதிரில் வரும்போது, அதை ஒத்திக்கொள்ளக் கூட அவர் பகுத்தறிவு அனுமதித்ததில்லை. அப்படிப்பட்டவர். கண்களில் மெல்ல மெல்லக் கண்ணீரின் சேர்க்கை. நடையிலும் ஒருவித சோர்வு.

‘ஓ... இந்த வாழ்க்கைதான் எத்தனை பெரிய புதிர்? உலகம் முழுக்க கற்றிய நானே கூட ஒரு சின்ன கிணற்று தவளைதானே...?’

எத்தனை விஷயங்கள்... எத்தனை விஷயங்கள்... மலைப்போடு, பிரமிப்போடு, மனசு சலவை செய்யப்பட்டது போன்ற தூய்மையோடு முற்றிலும் புதிய அருணாச்சலாவாய் வந்து காரில் ஏறி அமர்ந்தார்.

பிட்சு, கார் வரை வந்து கையசைத்து விடை கொடுத்தார்.

‘இன்னும் சில நிமிடங்களில் அல்லது மணிகளில் செத்துவிடுவோம் என்று தெரிந்தும் என்ன ஒரு திட சித்தம்! என்னால் முடியுமா?’ மனதில் கேள்விகளோடு காரில் அருணாச்சலாவின் பயணம் தொடர்ந்தது.

மதியம் கடந்து மாலைக்குள் சூரியன் பிரவேசித்தபடி இருந்தான். இருந்தும் இருட்டப்போவது போல பனிக்கூடத்தின் ஆக்கிரமிப்பு, வானிலும் மேகங்கள், மழையும் பெய்ய ஆரம்பித்தது.

டிரைவர் மொய்தீன் நிதானமாக காரை நிறுத்தினான். வழியில் ஒரு வளைவு. விரைப்பாக ஒரு மிலிட்டரிக்காரர் உருவம் தெரிந்தது. மேஜர் சந்தர்பால்!

கைகளை நீட்டி காருக்கு லிப்ட் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது அவரது கட்டை விரல். மொய்தீன், கார்த்திகேயனைப் பார்த்தான். கார்த்தி, அருணாச்சலாவைப் பார்த்து, “சார் ஒரு மிலிட்டரிக்காரர் லிப்ட் கேட்கறார்” என்றான்.

“நோ... நிக்காம போங்க.”

“சார், அவர் ஒரு ஆபீசர் மாதிரி தெரியுது.”

“சொன்னாக் கேள் கார்த்தி. அவர் ஆபீசர் இல்ல. காரை விடு.”

மொய்தீனும் காரை நிறுத்தாமல் வேகப்படுத்தினான்.

கார், மேஜரைக் கடந்த நிலையில் திரும்பிப் பார்த்தார் அருணாச்சலா. மேஜர் அங்கே இல்லை. கார் சீறியது. திடீரென்று வெயில் அடித்து, புதிய சூழல் தோன்றியது. அது அந்த மலையின் குணம்.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணி நேர பயணம். வழியில் ஒரு ஊர்வலம் குறுக்கிட்டது.

மொய்தீன் காரை நிறுத்தினான்.

அது ஒரு நினைவு ஊர்வலம்.

விரைப்பாக பல மிலிட்டரிக்காரர்கள் போனார்கள். தடு நாயகமாய் மேஜர் சந்தர்பால் படம், மாலையிடப்பட்டு ஒரு டிரக்கில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்த கார்த்திக்கு பகிர் என்றது.

“சார்...!” என்றான், அருணாச்சலா பக்கம் பார்த்து. அவரோ ஆகவாசத்தோடு நெற்றியைத் தேய்த்தபடி இருந்தார்.

மொய்தீன் மிரண்டு போயிருந்தான்.

“என்ன மாலிக்... நாம இவரை வழியில் உயிரோட பார்த்தோமே?” என்றான்.

“எதுவும் பேசாதே மொய்தீன். காரை ஓட்டு.”

காரும் திரும்பச் சீறியது!

அந்த ஆடுகள் ஒவ்வொன்றும் புகபுகவென்று மிக புஷ்டியாக இருந்தன. பதினைந்து வயது சிறுவன் ஒருவன் துரத்தி துரத்தி மேய்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிட்சு லீ யுவான் அந்தப் பக்கம் வரவும், பார்த்து சிரித்தான்.

அவரும் அவனை அருகில் அழைத்தார். அவர் கையில் அந்த விளக்கு இருந்தது. அவன் பார்வை, விளக்கின் மேல் சென்றது.

அவரும் ‘இந்தா’ என்கிற மாதிரி அவனிடம் தந்தார். அவனுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி.

பிட்சு திரும்பி நடந்தார். அவன் அந்த விளக்கோடு சற்று தூரத்தில் இருந்த அவன் வீட்டை நோக்கி ஓடினான்.

வீட்டு வாசலிலேயே புகை பிடித்துக்கொண்டு ஒரு முரட்டு மனிதர்.

அவரைப் பார்க்கவும் அவன் முச்சிறைத்தான். அவரும் அவன் கை விளக்கைப் பார்த்தார்.

"பிட்சு கொடுத்தார்."

"ஆமா, பெரிய தங்கப் புதையல் பாரு...? கொண்டா இப்படி"- அவனிடமிருந்து பிடுங்கினார். உற்றுப் பார்த்தார்.

"அந்த ஆள் ஒரு மாயக்காரன். இதையெல்லாம் வெச்சுக்கக் கூடாது. நீ போ" என்றபடியே அந்த விளக்கை வீசி எறிந்தார்.

தாமரை இதழ் போல் குவித்து மூட முடிந்த அந்த ஐம்பொன் விளக்கு வெகுதூரம் பறந்து போய் ஒரு ஒற்றையடிப் பாதை அருகே விழுந்தது.

அந்தப் பாதையின் தொடக்கத்தில் லடாக் மண்ணுக்கே உரிய கலைப் பொருட்களை பிளாட்பாரத்தில் போட்டு விற்கும் வியாபாரி ஒருவன் வந்துகொண்டிருந்தான்.

"போஸ்ட்!"

சப்தம் கேட்டு அறைக் கதவைத் திறந்தான், லோகநாதன். தபால்காரர் கையில் கடிதம். கடிதத்தை வாங்கியவனுக்கு ஆச்சரியமாகப் போனது. அருணாச்சலா டிரேடிங் கார்ப்பரேஷனில் இருந்து வந்திருந்தது. பிரித்துப் பார்த்தான். எப்பொழுதோ போட்டிருந்த விண்ணப்பத்துக்கான அழைப்பு! அடி வயிற்றில் குளுகோஸ் ஊருகிற மாதிரி ஒரு சில்லிப்பு.

பத்திரிகையாளனாக வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டு இருக்கும்போது பாதையை மாற்று என்கிற மாதிரி படபடத்தது அந்தக் கடிதம்.

கணக்கு அதிகாரி வேலை.

சம்பளம், சலுகைகள்... எல்லாம் நாலு இலக்கத்தை தாண்டிப் போனது.

வாழ்க்கையே மாறப் போகிறது என்று தர்மன் சொன்னது இதைத்தானா?

உள்ளே ஒரு கேள்வி காத்திருந்து கேட்டது.

தலையைத் துவட்டியபடி 'ரும் மேட்' குமார் உள்ளே நுழைந்தான்.

"என்ன மாப்ள... எங்க இருந்து லெட்டர்?"

"அருணாச்சலா டிரேடிங் கார்ப்பரேஷன்ல இருந்து இன்டர்வியூ."

"வாவ்... பெரிய கம்பெனிப்பா. அடிசுக்கை."

"நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை."

"அதுதான் வாழ்க்கை."

"அப்ப இன்டர்வியூவுக்கு போன்னு சொல்றியா?"

"என்ன இது பைத்தியக்காரத்தனமான கேள்வி? முதல்ல போப்பா."

"இல்ல... பத்திரிகை வேலைக்கு என்ன பதில் சொல்றதுன்னுதான் குழப்பமா இருக்கு."

"கதை, கட்டுரை எப்ப வேணா எழுதலாம். ஆனா, இந்த மாதிரி இன்டர்வியூ வரும்போதே பயன்படுத்திக்கணும்."

"வேலை கிடைக்கணுமே?"

"பாசிட்டிவா சிந்திதா லோகு... எதுலேயும் சந்தேகம்கறது உன் உடன் பிறந்த வியாதியா என்ன?"

குமார் ஒரு இடி இடித்தான். லோகுவும் இன்டர்வியூவுக்கு கிளம்பத் தீர்மானித்தான்.

கடைத்தெரு!

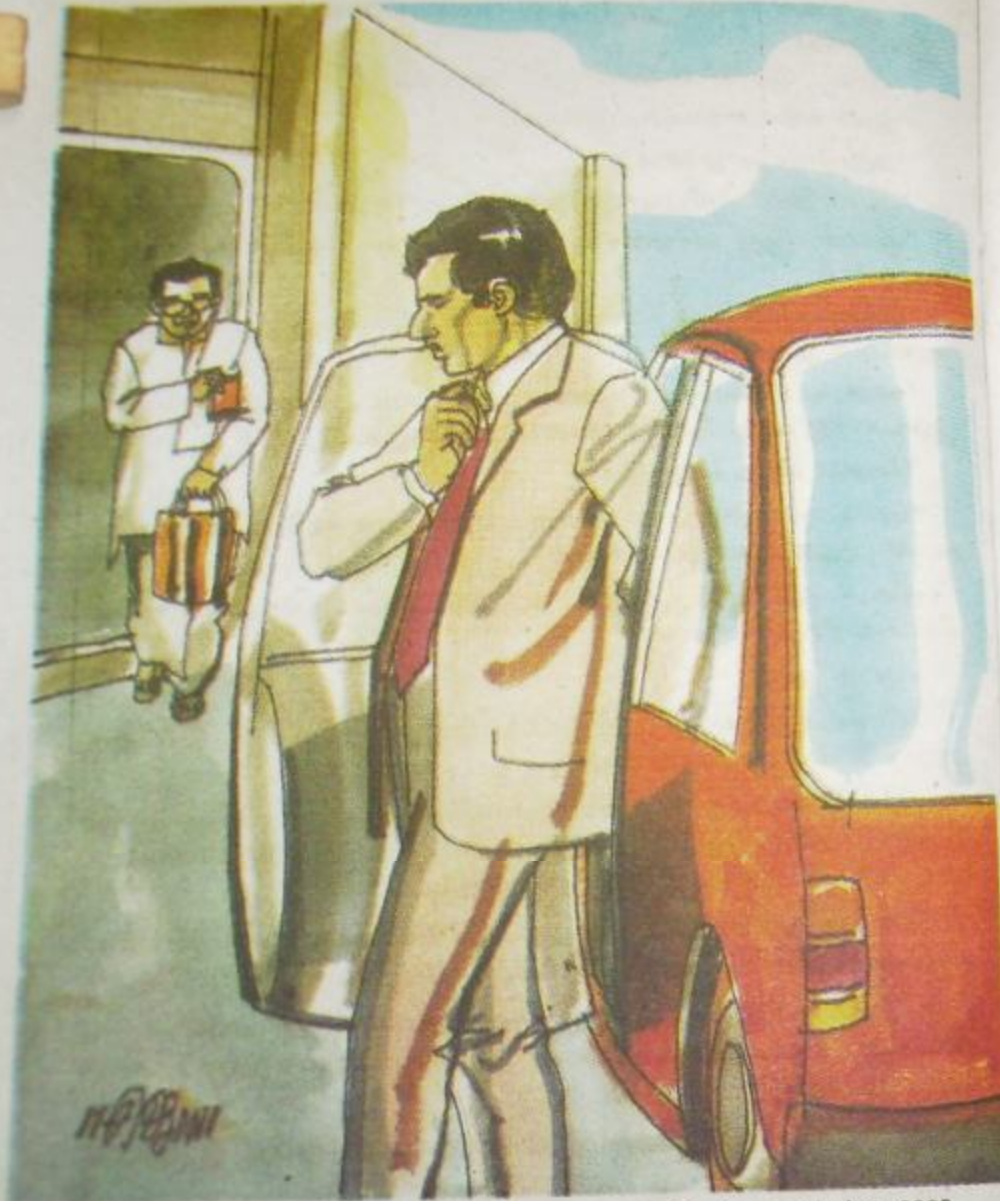
கோவில் மாடுகள் கூட்டமாக மேய்ந்தபடி இருக்க- ஆட்டோக்கள் பாம்பு போல வளைந்து நெளிந்து ஓட- ஏக சந்தடி...

அந்த இக்கட்டிலும் பிளாட்பாரத்தில் பத்து ரூபாய்க்கு மூணு பொருள் என்று துணிமணிகளை விரித்துப் போட்டுக்கொண்டு கடைகள்- நடக்கவே சிரமமாக இருந்தது.

லோகுவும் எரிச்சலுடன் நடந்துகொண்டிருந்தான். ஒரு திபேத்திய கைவினைப் பொருள் வியாபாரியின் கடை, லோகுவை மறித்தது.

உல்லன் சட்டைகள், கம்பளிக் குல்லாய்கள், பலவிதமான விளக்குகள், மாடர்ன் சூட், உலோக பொம்மைகள் என்று ஏகத்துக்கும் பிளாட்பாரத்தில் பரவிக் கிடந்தது.

ஒரு விநாடி அவைகளைக் கவனித்தவனை சுண்டி இழுத்தது.

தேங்கி நின்று பார்த்தவனை கப்பென்று பிடிக்க முனைந்தான் அந்த வியாபாரியும்.

"சாப்... என்னா வேணும்? சொட்டர், குல்லாய் எல்லாம் டெட் சீப்... பாருங்கோ..." என்றான், கடி தமிழில்.

லோகு பதில் சொல்லாமல் வரிசையாக ஒவ்வொன்றாக பார்த்தான். அந்த விளக்கு ஒரு மூலையில் கிடந்தது. அது கைக்கு அடக்கமாக தெரிந்தது.

சட்டென்று அதை எடுத்த வியாபாரி, மளமளவென்று அதன் குழிகளை மூடி இருந்த இதழ்களை விரித்தான்.

சின்ன விஷயம்... ஆனால் அதை வேலைத்திறன்.

"சாப், இது பிட்டுஸ் பூஜா லேம்ப். நல்லா இருக்கும். அட் எ டைம்ஸ் எட்டு திரி போட்டு எரிக்கலாம். டெட் சீப் சார்... வாங்குங்கோ..." என்றான்.

"விலை எவ்வளவு?"

"ஐஸ்ட் டு ஹண்ட்ரட்."

"இரு தூறு ரூபாயா... ஆளை விடு."

ஓடப் பார்த்த லோகுவை தோளைப் பற்றி இழுத்தான்.

"நீங்க கேளுங்கோ சாப்."

"இல்லய்யா... எனக்கு ஒத்து வராது. ஆளை விடு."

"அட சும்மா கேளுங்கோ சாப்."

"ஐம்பது ரூபா... தருவியா?"

அவன் உடனேயே, 'ஹண்ட்ரட் ரூபீஸ் தாங்கோ சார்' என்றான்.

"ஐம்பதுக்கு மேல் நயா பைசா தரமாட்டேன்."

"ஒரு நைண்ட்டியாவது தாங்கோ சார்."

"அதான் சொன்னேன் ஒத்து வராதுன்னு... ஆளை விடு."

"சாப்... சாப்..."

அவன் விடவில்லை!

அருணாச்சலா டிரேடிங் கார்ப்பரேஷன்!

குப்தா வந்திருந்தார்.

தடபுடலான வரவேற்பில் அகமகிழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

“இப்ப நினைச்சாலும் ஒரு கனவு மாதிரி இருக்கு குப்தா. எனக்கு என்ன சொல்றதுன்னே தெரியலை” என்று ‘லே’வில் பிட்சுவுடன் நேரிட்ட அனுபவத்தை அசை போட்டார் அருணாச்சலா.

“எதுக்கு போனீங்களோ அது முடிஞ்சதா?”- இது குப்தாவின் கேள்வி.

“இல்ல குப்தா... இனிதான் முடியணும். ஆனா ஒண்ணு, சதாசிவம் ஒரு பெரிய கிரிமினல். செத்தும் அவன் புத்தி மாறவேயில்லை.”

“எப்படி?”

“என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லாம அந்த விளக்கு மூலமா தன் காரியத்தை சாதிச்சுக்க நெனச்சான்.”

“லோ... சதாசிவத்தின் ஆவியோட பேசிட்டங்கன்னு சொல்லுங்க.”

“ஆமா... அதே நேரம் சந்தேகமாகவும் இருக்கு.”

“சந்தேகமா?”

“ஆமா... நான் கண்ண முடிக்கிட்டிருந்த நேரத்துல அந்த பிட்சுவே என் கேள்விக்கு பதிலை எழுதி இருப்பாரோன்னு ஒரு சந்தேகம்.”

“சந்தேகம் அங்கேயும் விடலையா?”

“என் காரியம் முழுசா நடக்கலையே? என் மகன் யார்னு தெரியற வரை நான் என்னையே கூட சந்தேகப்பட்டுகிட்டுதான் இருப்பேன்.”

“திருத்த முடியாது... உங்களை.”

“அந்த பிட்சு உயிரோட இருக்காரா, சமாதி ஆயிட்டாரான்னு கூட ஒரு சந்தேகம். என் பி.ஏ.வை அனுப்பி இருக்கேன்.”

“திஸ் இஸ் டீ மச். நான் நம்பினதாலதான் உங்களுக்கே சொன்னேன்.”

“சரி, உண்மையானே வெச்சுப்போம். ஆனா, அதோடு என் மகன் என்னை வந்து பார்க்கணுமே?”

“இவ்வளவு தூரம் நடந்திருக்கு. இனிதானா நடக்காது? நடக்கும் பாருங்க.”

“அப்படி நடந்திட்டா உண்மையா சொல்றேன். நான் ரொம்ப கொடுத்து வெச்சவன்...”

“பை த பை... விளக்கோடு பையன் வந்த பிறகு சத்தியத்தை மீறிடாதீங்க. இந்த மாதிரி விஷயத்துல ரொம்ப ஜாக்கிரதையா இருக்கணும்.”

“இல்ல குப்தா... நான் ஒரே ஒரு தடவை மீறுவேன்னு மனசுல நினைச்சுக்கிட்டுத்தான் சத்தியம் செய்துருக்கேன். இது அந்த பிட்சுவுக்குக் கூடத் தெரியாது.”

“அடப்பாவி மனுஷா!”

“ஆமா... என் சொத்துக்கு ஆசைப்பட்டு அந்த பிட்சு குரூப்பே யாரையாவது விளக்கோட அனுப்பிட்டா என்ன பண்ணுறது?”

“அதனால...”

“அதைக்கொண்டு- இறந்து போயிட்ட என் வளஜாவையே அந்த விளக்கு மூலமாக கூப்பிடப்போறேன். அவ வந்து சொல்லணும்- விளக்கோட வந்திருக்கிறது என் மகன்தான்னு. தட்ஸ் ஆல். அப்புறமா நான் அதை நிச்சயமா வேற எதுக்கும் பயன்படுத்தமாட்டேன்...”

அருணாச்சலா சிகரெட்டைப் புகைத்தபடி சொன்னதில் குப்தாவிடம் ஏராள அதிர்ச்சி.

அதேவேளையில் ஜி.எம். ஸ்ரீதரன் உள்ளே நுழைந்தார்.

“என்ன ஸ்ரீதரன்?”

“சாரி பார் த இன்டரப்ஷன் சார். இன்டர்வியூவுக்கு வந்த முந்து த்தி சொச்சம் பேர்ல நமக்குத் தேவையான பதினொரு பேரை தேர்வு பண்ணிட்டோம். அப்பாய்ன்மென்ட் ஆர்டரும் ரெடி. அவங்களை நீங்களே பார்த்து ஆர்டரை கொடுத்தா அவங்களும் ‘ரிச்சா பீல்’ பண்ணுவாங்க...”

“வெயிட் பண்ணுங்க. வந்துடுறேன்.”

இதயம் பேசுகிறது

இளமைத் துள்ளல்

தாமரை செந்தூர்பாண்டி-
தன் 'இரவல் உறவுகள்' நாவலில்-
'கோபம் இருக்கும் இடத்தில்தான்
குணம் இருக்கும்' என்பதை
உத்திரா கதாபாத்திரத்தால்
நிரூபித்துவிட்டார்.

விக்கிரமாதித்தன், ஜேட்பாளையம்.

தொடக்கம் முதல் கடைசி
அத்தியாயம் வரை படு
விறுவிறுப்பு.

க.மு.கரேஷ், தகட்டுர்.

நாவல் முழுவதும் இளமைத்
துள்ளல். 'இரவல் உறவுகள்'-
இனிமையான உறவுகள்.

மோகனா செல்வகணேசன்,
சோழிங்கநல்லூர்.

உறவுகள் தானாக ஏற்படு
வதைவிட நாமே ஏற்படுத்துவது
அதிகம். இது, நிலையான
உறவாக முடிந்தது அருமை.

தராவி. த.செ.குமார்.

குழந்தையைக் காப்பாற்றுகிற
பரபரப்பான காட்சியுடன்
தொடங்கி, கல்யாணத்தோடு

கதையை முடித்த விதம் அசத்தல்.

த.சத்தியநாராயணன், அயன்புரம்.

உத்திரா- சத்தியபாமா
இடையே ஏற்பட்ட போட்டிக்
காதலை ரசித்தேன்.
பஞ்சு-சத்தியவதியின்
குறும்புக்காதலும் அழகான
கோர்வை.

சுமதி சண்முகசுந்தரம்,
தேவனாகுறிச்சி.

வாழ்வில் நிகழும் தவறு
களுக்கு முக்கிய காரணம் மனம்.
என்பதை உணர்த்திய உத்தி
பாராட்டுக்குரியது.

இளங்கதிரவன், கோவை.

சூடான- சுவையான
சம்பவங்களைக் கோர்த்து
தீபாவளிக்கு முன்னரே மனத்துள்
பட்டாக வெடிக்க வைத்த நாவல்
'இரவல் உறவுகள்'.

ஆர்.ஆர். உமா, செல்வமருதூர்.

ஒரு காவியமாக பரிணமித்தது
'இரவல் உறவுகள்' நாவல்.
பிரபலிங்கேஷ், மேலகிருஷ்ணன்புதூர்.

நாவலைப் படித்துவிட்டு, உங்கள் கருத்துகளை எழுதி அனுப்புங்கள்.
முகவரி: இதயம்பேசுகிறது, 'ராணிமுத்து', சென்னை- 600 007.

அருணாச்சலா, குப்தாவைப் பார்த்தார்.
"அப்ப நான் புறப்படுறேன்..."

"நல்லது... எல்லாம் நல்லபடியா நடந்த பிறகு நான் போன்
பண்ணுறேன்."

"பார்த்து... எனக்கென்னவோ நீங்க ஜாக்கிரதையா இருக்கறது
நல்லதுன்னு தோணுது..."

"குப்தா, அதுல எப்பவுமே நான் எமன்..."

"உங்க மனைவிகிட்ட பேசிப்பங்களா?"

"இல்ல. முதல்ல பையன் வரட்டும்."

"ஓ.கே. ஆல் த பெஸ்ட்!"

குப்தா கை குலுக்கிவிட்டு கிளம்பினார்.

அருணாச்சலாவும் தன் அறையிலிருந்து அந்த அலுவலகத்தின்
கூட்ட அரங்கம் நோக்கி நடந்தார்.

தேர்வானவர்கள் உள்ளே காத்திருக்க- பர்சனல் மேனேஜரும்,
ஹெனரல் மேனேஜரும் இவர்களிடையே கடின உழைப்பு...
இன்வால்மென்ட் என்று கதைத்துக்கொண்டிருந்த நிலையில்-
அருணாச்சலா நுழையவும் 'கப்சிப்'.

தேர்வானவர்கள் விரைப்பாக நின்று வணக்கம் செய்தார்கள்.
அதில் லோகநாதனும் இருந்தான். அவன் தோளில் ஜோல்னா
பை.

"சிட்டவுன்..." உட்காரச் சொல்லி கூர்ந்து பார்த்தார். பின்னர்
பர்சனல் மேனேஜர் ஆர்டர்களைத் தரவும், வரிசையாக தந்து கை
குலுக்கினார்.

லோகநாதன் முறை வந்தது.

ஜோல்னா பையை மேஜை மேல் அவசரமாக வைத்தபடி கை
குலுக்கக் கையை நீட்டினான். அவசரப்பட்டு வைத்ததில் உள்ளே
இருந்த விளக்கு நழுவி கீழே விழுந்தது.

கை குலுக்க நீட்டிய கையை அப்படியே பின்னுக்கு இழுத்தவன்,
குனிந்து விளக்கை எடுத்தான்.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1, 2009.

படபடப்போடும், விளக்கோடும் அருணாச்சலாவைப் பார்த்தான்.

அருணாச்சலா அப்படியே விக்கித்துப் போயிருந்தார். பார்வையிலும் ஒரு அதித பளபளப்பு.

“மிஸ்டர் ஸ்ரீதர்... இந்த கேண்டிபேட்டோட என் அறைக்கு வாங்க...” என்றபடியே விழுவிறுவென்று அங்கிருந்து கிளம்பினார்.

யாருக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை!

ஒரு மாதம் சென்றுவிட்டது.

ஒரு கார் தர்மனின் ஆசிரமக் குடிசை முன் வந்து நின்றது. ன்ளிருந்து குட்டும் கோட்டுமாய் இறங்கினான் லோகநாதன்.

அவனைப் பார்த்து தர்மன் துளியும் ஆச்சரியமே படவில்லை.

“நீங்க சொன்னது போலவே எல்லாம் நடந்துடிச்சு மிஸ்டர் ஸ்ரீமர். நான் இப்ப அநாதை இல்லை. ஒரு கோடீஸ்வரரோட மகன். கள்விப்பட்டு இருப்பிங்களே...”

லோகநாதன் கேட்க- தர்மன் முகத்தில் இதமான புன்னகை.

“எனக்கு எல்லாமே பெரிய புதிரா இருக்கு. அதே நேரம் எப்படி ிவ்வளவு பெரிய பொறுப்பை சுமக்கப் போறேன்னும் தெரியல... ங்கிட்ட நான் பண்ணின வாக்குவாதங்களை நினைச்சா கொஞ் ம் வெட்கமா கூட இருக்கு...”

“அதெல்லாம் இப்ப எதுக்கு...? ஆமா, அப்பாவோட ராரியமெல்லாம் நல்லபடியா முடிஞ்சிச்சா...?”

“ம்...”

“பார்த்து... அந்த விளக்கு இப்ப எங்க இருக்கு?”

“விளக்கு... அதுலதான் என் வாழ்க்கையே திரும்பிச்சு. அப்பாவும் அதை எடுத்துகிட்டுப் போய் என்னவோ பண்ணினாரு. அப்புறமாதான் கை- கால்லாம் இழுத்துகிட்டு கீழே விழுந்தார்.

“நான் தப்பு பண்ணிட்டேன் வனஜா. என்னை மன்னிச்சிருன்னு ஈல்லாம் சொல்லி அழுதார். எனக்கு கடைசி வரை புரியலை.

அதுக்குப் பிறகு வக்கலைக் கூப்பிட்டு பேசுகிற வரை நல்லாதான் இருந்தார். வக்கலை வந்து என்விட்ட பேசினப்போதான் நான் அவர் மகன் என்கிறதே எனக்குத் தெரியவந்தது. ஆனா, நான் போய் பார்த்தப்போ அப்பா இறந்து போயிட்டார். எப்படி...? அந்த விளக்குல அப்படி என்னதான் இருக்கு? உங்களாலயாவது சொல்ல முடியுமா?”

தர்மன் சிரித்தான்.

“நான் அதை இப்ப கொண்டு வந்துருக்கேன், பாக்கிங்களா?” எடுத்துக் காட்டினான்.

தர்மனுக்கு அடுத்த நொடி உடம்பு சிலிர்த்துப் போனது.

“தம்பி அதை அப்படி சாமி காலடியில் வை. அது இனி அக்கேயே இருக்கட்டும். உனக்கு வேறு எதுவும் தெரிய வேண்டாம். ஒண்ணு மட்டும் தெரிஞ்சுக்கோ... சில பாவங்கள் எப்பவும் விடாது. அதுக்கு யாரை எப்ப- எப்படி பழிவாங்கணும்னு நல்லா தெரியும். நீ எந்த பாவமும் செய்துடாதே. நான் கூட இனி இந்த மாந்திரீகத்துல ரொம்ப ஈடுபாடு காட்டப்போறதில்ல. நீ ஒரு கோவில் கட்டு. அங்க இந்த சிலையையும், விளக்கையும் வெச்சு பூஜை பண்ணிகிட்டே என் காலத்தை ஒட்டிடுறேன்...”

“என்ன தர்மன்... விளக்கமா சொல்லுங்க. இந்த விளக்குல அப்படி என்ன இருக்கு?”

“சத்தியம் இருக்கு. தர்மம் இருக்கு. எல்லாத்துக்கும் மேலா உங்க அம்மாவே இதுக்குள்ள இருக்காங்க. இதுக்கு மேல எதையும் கேட்காதே. நான் சொன்னாலும் உனக்கு புரியாது...”

தர்மன் கை கூப்பினான்.

லோகநாதன் அதற்குப் பிறகு எதுவும் பேசவில்லை... எதையும் கேட்கவும் இல்லை!

(முடிந்தது)